

உ
கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-ச] பராபவஞ்சு ஆவணிமீ [பகுதி-க௦.

ஸ்ரீபட்டர்வைபவம்.

(சஎஉ-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

[ஸ்ரீ : வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரவர்கள் எழுதியது.]

இவ்வாறு பட்டர் தம்கொள்கையை நிலைநிறுத்தியதுகண்டு வே
தாந்தி அதியாச்சரியப்பட்டு எழுந்துநின்று 'உம்மை மறஷ்யமாத்
ரமென்று எண்ணியிருந்தேன்; அங்ஙனன்று: நம்பெருமானோடு உம்
மோடு வாசியில்லை; உறங்கும் பெருமாள் அவர், உலாவும் பெருமாள்
நீர்' என்று சொல்லிப் பரபரப்போடு பட்டர் திருவடிகளில் விழுந்து
தண்டனிட்டு 'திருவுள்ள மிரங்கி அடியேனை ஆட்கொண்டருளவே
ணும்' என்று மிகவும் பிரார்த்தித்தார். பட்டர் தாம் வந்த காரியம்
விரைவிலே எளிதிற கைகூடியதனால் மனமகிழ்ந்து அவரை அங்கீக
ரித்து அவர்க்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணி மந்திரமந்திரார்த்
தங்களை உபதேசித்து, பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமும், ஜீவாத்மாவின் தன்
மையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவையடையும் உபாயமாகிற சரணுகதி
யும், அங்ஙனம் அடைதலின் பயனாகும் முத்தியினியல்பும், அச்சர
ணுகதிக்குப் பகையாகிற கர்மத்தின் நிலைமையும் என்று சகலவேத
சாஸ்திரங்களிலும் சாரமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தைப்
பற்றிய ஞானத்தை அவர்க்கு உண்டாக்கி அவரைப் பாகவதோத்த
மராகச் செய்து, அவரை நோக்கி 'நீர்ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர்; ஆகையா
ல், நான் உமக்குப்பரக்கச் சொல்லவேண்டியதில்லை; திருமகள் கொ
ழுநனை திருமலைச்சரணமடைந்து உய்ந்து இராமாநுஜதர்சனத்தை
கீர்வகித்துக்கொண்டிரும்; இதுவரை வேதசாஸ்திரங்களைப்பெல்லாம்
அத்வைதபரமாக யோஜித்துத் தான் அவனாக நினைந்திருந்ததைவி
ட்டு, இனி அவற்றையெல்லாம் விசிஷ்டாத்வைதபரமாக யோஜித்துத்

தான் அவனுக்கு அடிமையென்று எண்ணிவாழக்கடவீர்' என்று அருளிச்செய்து ஆழ்வார்களருளிச்செயலான திவ்வியப் பிரபந்தங்களை யெல்லாம் ஒதியுணரும்படியாகவும் நியமித்து 'இனிநாம் நம்பெருமானைச் சேவிக்கப்போகிறோம்' என்று சொல்லிப்பிரயாணமானார்.

அவ்வளவிலே, முன்பு ஊருக்கு வெளியேயே தீய பரிகாங்க ளெல்லாம் கீழ்நக்செய்தியையுணர்ந்து ஊரினுள்ளே வந்துசேர்தலும், பட்டர் அணிகலங்கள் பலவற்றை அணிந்துகொண்டு பொற்பட்ட டாடையுடுத்து இரத்தினச்சிவிகையிலேறிக் குடைகொடிசாமரம் ஆலவட்ட முதலிய வரிசைகளுடனே வாத்தியங்கள் முழங்கத் திருச்சி ன்னம் பணிமாற மகாசம்பிரமத்தோடு புறப்பட்டபோது, வேதாந்தி பட்டருடைய பெருமையையும் செல்வச்சிறப்பையும் கண்ணுக்கண்டு குளிர நோக்கி 'இந்த நூமார் கடும் மலைபுங்கடந்து எனக்காக இவ்வளவுதூரம் எழுந்தருளி அடியேனை அங்கீகரித்தருள்வதே!' என்று அவருடைய கருணைத்திறத்தில் ஈடுபட்டுக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து தண்டனிட்டு 'சௌந்தரிய சௌகுமாரியங்களை யுடையரான தேவீர் அகங்காரியாயிருந்த அடியேனை ஆட்கொள்ளுதற்காக இங்ஙனம் எளியபிசுடாகவேஷத்தைத் தரித்து எழுந்தருளிய சௌலப்பியத்தை கிணக்கரினக்க எனக்குக் கிலேசம் பொறுக்கப்போகிறதில்லை' என்று சொல்லி நெடுந்தூரம் வழிவிட, பட்டர் அவரைத்தேற்றி நிறுத்தி 'பாகவதாராதனஞ் செய்துகொண்டிரும்' என்று சொல்லிப் பிரயாணப்பட்டு வரும்வழியிலே சிறுப்புற்றாரிலே அநந்தாழ்வானை நிற்கச்செய்துவிட்டுத் திருவரங்கத்துக்கு எழுந்தருளுமளவில், அவ்விடத்து அடியார்கள் எதிர்கொண்டு 'வேதாந்தியை வென்ற விரகர் வந்தார்' என்று விருது கூற, கோயிலினுட்கொண்டு பெரிய பெருமானைச் சேவித்துத் தம் திருமானிகையிலெழுந்தருளிக் தரிசுகநிர்வாகஞ் செய்துகொண்டு இனிது வீற்றிருந்தனர்.

அப்பால் சிலகாலங்கழித்தபின்னர் வேதாந்திகள் சம்சாரத்தில் வெறுப்புற்று வைராக்கிய மிகுதியால் துறவறமடையத் துணிந்து கங்கோரையைவிட்டுத் திருவரங்கத்தைக் குறித்துப் புறப்படுமளவில், இல்லறத்தை நீத்துச் செல்லலாகாதென்று சுற்றத்தவர் சூழ்

ந்துதகைய, வேதாந்திகள் தமக்கு உள்ள பெருஞ்செல்வத்தை மூன்றுகூறிட்டு இரண்டு கூறுகளைத் தம்மனைவியாரிருவருக்குக் கொடுத்து அவர்கள் தொடர்பை கிவிருத்திசெய்து மற்றொரு பகுதியைத்தமது ஆசாரியர்க்கென்று எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைப் பற்றறவிட்டுச் சர்வாலாச்சிரமமடைந்து 'சிகமாந்தயோகி' என்று பெயர்பூண்டு கோயிலைகோக்கி யெழுந்தருளும்வழியிற் சிறுப்புற்றாரிலே அநந்தாழ்வானைக் கண்டு சேவித்துநிற்க, அவர் 'வேதாந்திகளே! சுகுமாரான நீர் இங்ஙனே செய்யலாமோ? வேர்த்தபோது நீராடிப் பசித்தபோது அமுது செய்து கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலேயே நின்று 'பட்டர் திருவடிகளே சாணம்' என்றிருந்தால், உம்மைப் பரமபதத்தினின்றும் தள்ளிவிடுவாருண்டோ? இனி யாது செய்வது? மந்திரமந்திரார்த்தங்களிலுன்றிக் திருவாரங்கநாதன் திருவடிக்குத்தொண்டுபூண்டொழுகிப் பட்டர் திருவுளத்துக்குப்பாங்காக நடந்து உய்யக்கடவீர்' என்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்தருளினார்.

பிறகு வேதாந்திமுனிவர் நூரங்கத்துக்கு எழுந்தருளிப் பட்டரைச் சேவித்துத் தாம்கொண்டு வந்த செல்வத்தைத் தமதென்ற அபிமானமின்றித் தம் ஆசாரியரான அவர்க்கே உரியதாம்படி அவர் திருவடிகளிற் சமர்ப்பித்துத் தொழுது நிற்க, இவரைக்கண்ட மாதிரித்திலே பட்டர் மிகமகிழ்ந்து 'நம்முடைய சீயர் வந்தார்' என்று அனைத்துக்கொண்டு கொண்டாடினர்; அதனால், இவர்க்கு 'நஞ்சியர்' என்று திருளாமமாயிற்று. *

அன்றை முதலாக நஞ்சியர் பட்டரைப் பிரியாமல் அடிமைசெய்து கொண்டு அவர்திருவுள்ளத்துக்கு மேன்மேல் உகப்பை விளைக்க, பட்டரும் இவர்க்குச் சம்பிரதாய ரகசியார்த்தங்களை யெல்லாம் அருளிச்செய்து திருவாய்மொழிமுதலிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் விசேஷார்த்தங்களையும் விவரிக்க, நஞ்சியர் அவற்றை ஆதரத்துடன் கேட்டுத் தம் நன்னெஞ்சிற் பூரித்துக்கொண்டு அவர் சங்கிதியிலே இருந்தார்.

* சீயர் என்பதற்கு - சிங்கம்போன்றவ ரென்பது பொருள். சிங்கம் முதலிய சிலமொழிகள் ஆடவரில் தலைமையையுணர்ந்துஞ் சொல்லாய் வழங்குதல் மரபு. உத்தம ஆச்சிரமமான சர்வாதத்தை யடைந்தவர்களைச் சீயரென்பது, சம்பிரதாய சங்கேதநாமம்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள், நஞ்சியர் பட்டரை நோக்கி 'நம்பொரியபெருமான் சந்திரபுஷ்கரிணிக் கரையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதற்குத் திருவுள்ளக்கருத்து யாது?' என்று வினாவ, அதற்குப் பட்டர், 'ஒருமுதலையின் வாய்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமேயென்று கூப்பிட்டபின்பன்றோ எம்பெருமான் அந்த யுகின் கரையிலேழுந்தருளி அதனைத்துயர் தீர்த்தருளியது? நான் ஐம்பொறிவாய்ப்பட்டுத்துயருந்து அங்ஙனங் கூப்பிடாத முன்னமே என்னைப்பாதுகாத்தருளுதற்காகவே, நான்தோறும் நான் இறங்கி நீராடுகிற இப்பொய்கையின் கரையிற் பெருமான் எழுந்தருளி அறிதுயிலம்கின்றானென்று நினைத்திருக்கிறேன்; நீர் இங்ஙனம் வினவியது உமது வசத்தினால்ன்றுகாணும்; இதனியாஜமாக எம்பெருமான் என் நினைவை வெளியிட்டருளினான் போலும்' என்று அருளிச்செய்தார்; என்றது, பகவான் செய்தருளுஞ் செயல்களெல்லாம் அவன் தனக்கு ஒரு பயனை நோக்கிச் செய்வனவல்லவாதலால், அவற்றை யெல்லாம் தம்மைப்போன்ற அடியார்களின் பொருட்டாகவே செய்வனவாகக்கொள்வர் ஞானநலமுடையவரென்றவாறு. "அகமகிழுந்தொண்டர் வாழ அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும் அணியரங்கன்" * என்று குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்ததும் காணத்தக்கது.

ஒருசமயத்தில் நஞ்சியர் பட்டரை நோக்கி 'சருவேச்வரனைச் சரணமடைந்தால் அவன் பயனளிக்கிறான்; பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப்பற்ற வேண்டுகிறதென்?' என்று வினாவ, பட்டர் "நம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கி †" என்ற விடத்து 'பிராட்டிமுன்னாகப் பெருமானை அடையவேணும்' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது கண்டிரே? ஒருவன் எம்பெருமானை ஆசிரிக்கப்படுக்கால் அப்பொழுது அவன் குற்றம்பாராமல் அவனைத் தன் நிழலிலேவைத்துச்சமயமறிந்து எம்பெருமான் திருமுன்பேகொண்டுவிட்டு இவன் குற்றத்தைப் பொறுப்பிப்பதற்குப் பிராட்டி புருஷகாரம் இன்றியமையாதாதலால், அவன் முன்னாகவே பற்றவேணும்' என்று விடையளித்தருளினார்.

* பெருமான் திருமொழி-முதல் திருப்பதிகம்-80.

† திருவாய்மொழி-முன்றாத்திருப்பதிகம்-4.

“முந்தை வினையகல முன்னருளு மாரியனல்
எந்தை யெதிராச னின்னருள்சேர்ந்து—அந்தமில்சீர்ப்
பொற்பாவை தன்னருளாற் பொன்னரங்கர் தான்பணிந்து
நற்பா லடைத்துய்த்தேன் நான்”

என்ற விவரணமாலையும்,

“செய்யவளைக்குருவின னருளால் திருத்தாள் வணங்கிச்
செய்யவளைக்குலஞ்சூழங்கேசன் சிறிதமுது
செய்யவளைக்கும்புவிக்குமங்காந்த செவ்வாய்புருத்தன்
செய்யவளைக்குஞ்சிலம்பணிபாதங்கள் சேர்ந்தனமே”

என்ற திருவரங்கத்தந்தாதிபும் இக்கருத்துப் பற்றியனவே.

நஞ்சியர்முதலிய அடியார்கள் பலருடனே பட்டர் பெரியதிரு
வேலக்கமாக வீற்றிருந்து திருவாய்மொழிவியாக்கியானம் உபந்ய
சிக்கிறபோது “என்னீர்மைகண்டிரங்கியிதுதகாதென்னாத, என்னீர்
முழில் வண்ணற்கு” * என்றஇடம் வந்தவளவிலே, ஒருதமிழ்ப்புலவர்
‘தலைவன் தலைவியைப் பிரியாதிருக்கிறநிலையில் அவள் வருந்தாளா
தளாலும், அவன் அவளைப்பிரிந்திருக்கிற பொழுது அவள்படும் வரு
த்தத்தை அவன்காணவகையில்லையா கையாலும், ‘என்னீர்மைகண்
டிரங்கி’ என்றல் பொருந்துமோ?’ ‘என்னீர்மைகேட்டிரங்கி’ என்
றாலன்றோ பொருந்துவது?’ என்று ஆகேழ்பிக்க, அதற்குப்பட்டர்
‘அனைத்தகை நெகிழ்த்தவளவிலே தலைவியின்உடம்புநிறம்மாறிவெ
ளுத்ததன்மையைக் கண்டால், தலைவன், இவளைத் தான் பிரியத்த
காதென்று நினைக்கவேண்டாவோ?’

† “புல்லிக்கிடத்தேன்புடைபெயர்த்தேன் அவ்வளவில்
அள்ளிக்கொள்வற்றேபசப்பு” என்றும்,

‡ “ஊருண் கேணியுண்டிறைத்தொக்க
பாசியற்றேபசுவைகாதலர்
தொடுவழித்தொடுவழிநீங்கி
விடுவழிவிடுவழிப்பரத்தலானே” என்றும்

* நான்காந்திருப்பதிகம்—க.

† திருக்குறள்—பசப்புறுபருவரல்—எ. (தலைவர்பிரிந்து அணுகியிருக்
கவும் நீபிரிவுத்தயரைப் பொறுக்கின்றிலையென்ற தோழிக்குத் தலைவியுன்
னைக்கழ்ச்சி சொல்லியது.)

‡ குறுத்தொகை—ககக. (தலைமகன் வரைவுநீட்டித்தவிடத்துத்தலை
மகன் தோழிக்குச்சொல்லியது. பாணர்.)

உள்ள தமிழ்வழக்குக்களை அறியீரோ?" என்று விடைகூறி அந்தச் சங்கையை நீக்கியருளினார். * பிறகு

† “பரிவதிலீசனைப்பாடி
விரிவதுமேவலுறுவீர்
பிரிவகையின்றிகன்னீர்துய்ப்
புரிவதுவும்புகைபூவே”

என்றபாசரத்துக்குப் பட்டர் வியாக்கியானம் உபந்யசிக்கும்போது, ‘அகிற்புகை கருமுனைப்பூ என்றற்போல விசேஷித்துச் சொல்லாமையால், எந்தப்புகையைக் கொண்டாயினும் எந்தப்பூவைக் கொண்டாயினும் எம்பெருமான் திருவடிகளில் அடிமை செய்தாலும் அவன் அதனை அங்கீகரித்தருள்வன்’ என்று அருளிச்செய்து, மற்றும் அதன்விவரணமாக ‘சருகையிட்டுப் புகைத்துத் துபம்சமர்ப்பிக்கவும் அமையும்; கண்டங்கத்தரிப் பூவையிட்டு அருச்சிக்கவும் அமையும்’ என்று சொன்னவளவிலே, நஞ்சீயர் “ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாயவிரிவேதயேத்” என்று கண்டங்கத்தரிப்பூவைப் பகவதர்ச்சனைக்கு உதவாதாகச் சாஸ்திரம் விலக்கியிருப்பதற்குக் கருத்துத்தான் என்னோ?” என்றகேட்சு, பட்டர் ‘அதன்கருத்து, அவனுக்கு ஆகாதென்கிறதன்று; ஆவலோடு சென்றுபறிக்கிற அடியவர்கையிலே முள் தைக்குமென்பது பற்றியே தவிர்த்தது காணும்;

‡ “கன்னார்துழாய்க்ணைவலருக்கலீளையும்
முன்னார் ருளரியும் ஆம்பலும் முன்கண்டக்காற்
புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடத்தான் பொன்னடிக்கென்று
உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாக்கொள்ளோயே”

என்ற பெரியதிருமொழிப்பாசரத்தில் திருத்துழாயோடு காணம்பூவோடு வில்வநளந்தோடு தாமரைமலரோடு ஆம்பற்பூவோடு ஒருவாசி

* “குடிபுறங்காத் தோம்புஞ்செங்கோலான்வியன்றனை
வீடுவழிவீடுவழிச்சென்றக்கவர்
தொடுவழித்தொடுவழிநீங்கின்றாற்பசப்பே”

என்றகவித்தொகையும் (செய்தந்தகலி—கட) காணத்தக்கது.

† திருவாய்மொழி-ஆரூர்த்திருப்பதிகம்-க.

‡ துத்தேழாத்திருப்பதிகம்-க.

யற அனைத்தையும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே, அர்ச்சிக்கிற உபகரணம் பிரதானமன்று; அர்ச்சிக்கிறவனது அன்பே முக்கியம்; அன்பில்லாதவன் இடில் திருத்துழாயும் ஆகாது; அன்புடனே இடின் காகணம்பூவும் ஆகும்என்பது விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனமன்றியே, அப்பிராகிருதவஸ்துவான பரமாத்மாவின் அருச்சனைக்கு ஏற்றதொரு பிராகிருதவஸ்துவும் உண்டோ? என்று சொல்லியருளினார்.

பின்னர், * “ ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன் ” என்ற பாசுரத்துக்குப் பட்டர் வியாக்கியானம் உபந்யசிக்கிற போது, ‘உலகத்திற் காண்கிற ஆண் பெண் அவி என்னும் இம்மூன்றின் படியுமன்றானால் அவ்வஸ்து சூர்யமோ?’ என்று தமிழ்ப்புலவ ரொருவர் ஆசுஷ்பிக்க, அதற்குப்பட்டர் ‘இலக்கணவழக்கை அறிந்ததில்லையோ? ‘ஆணல்லது பெண்ணல்லது அல்லா அலியு மல்லது’ என்று சொல்லவில்லையே; ‘ஆணல்லன்பெண்ணல்லன் அல்லா அலியு மல்லன்’ என்று அன்மையைத் துணிந்தபொருளின்பேலேற்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்தவகையினாலேயே, உலகத்திற் காணப்படுகிற ஆணின்தன்மையனுமல்லன், பெண்ணின்தன்மையனுமல்லன், அலியின்தன்மையனுமல்லன்; ஸ்திரீ புந்நபும்ஸகாதீஸர்வவஸ்து விலக்ஷணம் புருஷோத்தமன் என்றகருத்து விளங்கவில்லையோ?’ என்று விடையிறுத்தருளினார். இது

† “தன்மை சுட்டலுமுரித்தெனமொழிப
அன்மைக்கிளவிலேறிடத்தானே”

‡ “மெய்தெரிபொருண்மேலன்மையும் விளம்பு”

என்றற்போன்ற தமிழிலக்கணமுறையைத் திருவுள்ளம்பற்றியுரைத்தவாரும். பிறகுபட்டர்,

§ “பிறந்தவாறுமவளர்ந்தவாறும்பெரியபாரத்கைசெய்தைவர்க்குத்
திறங்கள் காட்டியீட்டுச்செய்துபோனமாயங்களும்

* திருவாய்மொழி—பதினாந்தாத்திருப்பதிகம்—௧௦.

† தொல்காப்பியம்—சொல்லதிகாரம்—கிளவியாக்கம்.

‡ நன்னூல்—பொதுவியல்—௨௫.

§ திருவாய்மொழி—ஐம்பதாத்திருப்பதிகம்—௧.

நிறந்தனாபுக்கெனதாலியைசின் றுசின் றுருக்கியுண்கின்றவிச்
சிறந்தவான்புடரேயுன்னெயென்றுகொல்சேர்வதுவே'

என்றபாசுரத்துக்கு விபாக்கியானம் உபப்யசிக்கும்போது, 'ஆழ்வார்
கள் கிருஷ்ணாவதாரத்திலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பார்கள்; இதற்கு
ஏதுஎன்?' என்று நஞ்சியர்கேட்க, அதற்குப்பட்டர் 'ஒருவன் ஒரு
பொருளை யிழந்து பலநாள் ஆய்விட்டால், அதனை இழந்தோமென்றது
ன்பம் அவனை அவ்வளவாக வருத்துவதில்லை; அவன்தானே சிலநா
ளைக்குமுன் ஒருபொருளையிழந்திருப்பானாயின் அவனால் அத்துன்
பம் பொறுக்கமுடிவதில்லை. அவ்வாறே, மற்றையவதாரங்கள் ஆழ்
வார்களாவதரிப்பதற்கு நெடுநாளைக்குமுன்னமே நிகழ்ந்துமுடிந்தன
வாக, கிருஷ்ணாவதாரமோ, இவர்கள் தோன்றுவதற்குச் சிறிது மு
ன்னக நிகழ்ந்ததாதலால், கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமற்
போயிற்றே யென்று, கண்ணபிராணைத் தாம் காணாமற்போனதைக்
குறித்து இரங்கியிடுபடுவார்கள். அன்றியும் மற்றை அவதாரங்
கள் போலன்றி, இராமாவதாரமும் கிருஷ்ணாவதாரமும் பூர்ணாவதார
மாக, அவற்றுள் 'இராமாவதாரத்திலே, தந்தையோ இந்திராதி
தேவர்களை வென்றிட்ட சம்பராசுரனைச்சங்கராஞ்செய்த ஏகவீர
னான தசாசகசக்கரவர்த்தி; இராமன் முதலியமைந்தர்கள் நால்வரு
மோ ஆண்புலிகள்; தங்கள் குணங்களால் நாட்டாரனைவரையும்
தம்வசப்படுத்தியவர்கள்; பிறந்தகுலமோ கொடும்பகைஞரை வேர
றுக்கின்ற இக்ஷ்வாகுகுலம்; மந்திரிகள் வசிஷ்ட்டர்முதலிய பெரி
யோர்; ஊர் அயோத்தியை; காலம் நல்லகாலமாகிய திரேதாயுகம்;
ஆகையால், அவ்வவதாரத்தைக்குறித்து அடியார்கள் அஞ்சிப்பரி
யவேண்டுமதில்லை. கிருஷ்ணாவதாரத்திலே, பெற்றதந்தையோ சாது
வான ஒருகிழவன்; வளர்த்தவனும் வயோதிகனான ஓரிடையன்;
பிறந்த இடம்-பழம்பகையான கொடியகம்ஸனுடைய சிறைக்கூடம்;
வளருமிடமான கோகுலபிருந்தாவனங்களில் எழும்பூண்டுகளுமுட்
பட அசுரமயமாயிருக்கும்; கண்ணனோ துடுக்கன்; சிறிதும் பின்வா
ங்காது பாம்பின்வாயிலும் விழுந்துணிவுடையான்; வளர்ந்த குல
மோ இடைக்குலம்: காலமோ கலியுகத்தோடு தொடர்ச்சியுடையது
வாபாயுகாந்தம்: இங்ஙனமாகுமிடத்து, பரிவுடையார் கிருஷ்ணாவதா
ரத்தைக்குறித்து அஞ்சியிடுபடாதிருக்கவிரகுண்டோ?' என்று திரு
வாய்மலர்ந்தருளினர்.

(இன்னும்வரும்.)

தஞ்சைவாணன்கோவை.

வரோதயன், சந்திரன் என்னும் மதுநாமங்கள் பூண்ட தஞ்சை வாணனைப்புகழ்ந்து இக்கோவையைப் பொய்யாமொழிப்புலவர் பாடியிருக்கிறார். இதற்குக் குன்றத்தூர் அஷ்டாவதானம் சொக்கப்பகாவலர் ஓர் உரையியற்றியுள்ளார். இக்கோவையை, சொற்சுவை பொருட் சுவைமுதலியவற்றில் வாதவூரடிகளின் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாருக்கு இரண்டாவதாகக்கூறுவது வழக்கம்.

இக்கோவைநாயகன் மதுரைக்கித்த தஞ்சாக்கூர் என்னுமிடத்தாசாண்ட சிற்றரசனென்றும், மதுரை, திருநெல்வேலிக்ளைபாண்ட பாண்டியர்களுக்கு மந்திரியாயும் சாமந்தனுயிருந்தவனென்றும் இவன் பெயராலும் இவனைப்பற்றி ஆங்காங்குச் சொல்லியிருத்தலாலும் தெரியவருகிறது. இவன் வாணவம்சத்தான். இந்தவம்சத்துமுன்னோர்கள் கி. பி. 5-வது நூற்றாண்டுமுதல் “வடுகவழிமேற்கு”ப் பாகத்தையாண்டவந்தார்கள். இவ்வாணவம்சத்தார், நாம் மகாபலிசக்கரவர்த்தியின் பெயரான பாணசர்வவழித்தோன்றியவரென்றும், பரமேச்சுவரனால் தன்வாயில்காப்பாளராக்கப் பெற்றவரென்றும், தம்மெய்க்கீர்த்தியில் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வம்சத்தவனே மணிமேகலையிழைக்கிறியுள்ள பெருநற்கிள்ளியின்மனைவிகீர்த்தி என்பான். இவர்கள் முதன்முதல் பல்லவர்களிடம் சிற்றரசர்களாயிருந்து அவர்கள் சார்வபௌமங்குன்றச் சோழசக்கரவர்த்திகள் தோன்றினர். இது 10-வது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பராந்தகன் காலத்து நேர்ந்தது. பராந்தகன் (I.) வாணரிருவரைத்தோல்விபடைவித்து அவர்நாட்டைக்கங்கவம்சத்தானை யிருதினிபதி II, க்குக் கொடுத்தான் என்பது சரித்திரசித்தமான விஷயம். இக்காலத்து, இவர்கள் நாடு பெரும்பாணப்பாடி என்றே பெயர்கூறப்பட்டுவந்தது. அது இப்பொழுது வடஆர்க்காடு தென்ஆர்க்காடு ஜில்லாக்களிற சிலபாகங்களடங்கியநாடு. இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளில், (அதாவது 11-12-வது நூற்றாண்டுகளில்) பாண்டியர் பிரதாபம் பெருக, சோழர்கள் சார்வபௌமத்துவங்குறைந்து சோழபாண்டியர்

களுக்குட்பட்டு ஓர்விதமாய்ச் சிற்றரசர்பதவியை யடைந்தார்கள், அப்பொழுது இவ்வாணர்முதலைய சோழர்கோண்டசிற்றரசர் பாண்டியர்க்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள். அக்காலத்து வந்த வாணர்களில் ஒருவன் மதுரைக்கடுத்த தஞ்சாக்கூரையோ, திருமாலிருஞ்சோலையையோ தனக்குப் பிரதானப்பட்டினமாகக்கொண்டு ஒருவம்சத்தை நாட்டியிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் சகநூற்றாண்டு 16-ஆவதில் மதுரைப் பக்கத்து அரசாண்ட ஓர்மாவலிவாணாதராயனது சாஸனங்களிற்சில திருக்கானப்பேரிலும், திருப்புல்லாணியிலும், நவபாஷானமென்கிற தேவியட்டினத்திலும் மற்றுஞ்சிலவிடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இவனுக்கு முன்னமே இப்பிரதேசத்தில் ஓர்வாணாதராயனிருந்தானென்றும், அவன் பெரியஜயரென்று புகழ்படைத்த மணவாளமாமுனிகளைச் சார்ந்து தொன்பூண்டு அவர்க்கு முத்தரையன் என்னும் ஓர் ஊரைத் தானஞ்செய்தானென்றும் அதனைப்பவர் அழகியமணவாளநல்லூர் என்று பழம்பெயர்நீக்கிப்புதுப்பெயர்ந்தாரென்றும் பிள்ளைலோகஞ்சியர் “யதீந்திரப்ரவணதிபிகை”யில் எழுதியிருக்கிறார். இக்காலத்தில் குணம்பேட்டை ஜமீந்தார்வம்சத்தவர்கள் தம்பெயரோடு வாணாதராயர் என்னும் பட்டப்பெயரைச்சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றுகேள்வி. இவர்களும் மாவலிவம்சத்தாரென்பது கொள்கையோ தெரியவில்லை.

தஞ்சைவாணன் கோவையில் இப்பிரபுவை, ‘வையைநாடன்’ “வழுதியர்நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்” “மீனவர்தஞ் செங்கோன் முறைமைசெலுத்திய வாணன்” “மாவலிவாணன்” “1மல்லையம்போர் வென்றவாணன்” “வல்லத்தமர்வென்றவாணன்” “தென்னன் தன்னைப்பணிந்து குற்றேவல் செய்யாது சமர்க்கெழுந்த மன்னைப் புறங்கண்டவாணன்” “கன்னாடர்மண்கொண்ட வாணன்” “வேளான் மரபு விளக்கியவாணன்” என்று பலவாறாகப்புகழ்ந்திருப்பதுடன் இவன் சோழர்கள் மனதில் பயமுண்டுபண்ணத்தக்கவனென்றும், சேரனைவென்றவனென்றும் கூறியிருக்கிறது. இவற்றால் பாண்டியநாடு கன்னடர் கைவசமாயிருந்ததென்றும், அவர்கள் பலங்குறைந்தோ

1 மூலத்தில் ‘மாவலிவாணன்’ என்றிருக்கிறது. இதை மாவலிவாணனென்று இவ்விடத்துத் திருத்திஎழுதியிருக்கிறது.

மற்றெவ்வாற்றோடு இவ்வாணன் அவர்களிடமிருந்து நாட்டை மீட்டு
க்கொண்டானென்றுத் தெரியவருகிறது. ஆயின், விஜயநகரத்தரசர்
கள் பிராபல்லியங்குன்றத்தொடங்கிய சதாசிவதேவமகாராயர் கால
த்தவனாயிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது; “தென்னன் தன்னைப்
பணிந்து குற்றேவல் செய்யாது சமர்க்கெழுந்த மன்னன்” என்பது
வேண்டுதல் திருவடியைக் குறிக்கிறதாகக் காண்கிறது. இவ்வரசன்
பாண்டியர்களோடு எதிர்த்து சபேச்சையடைந்து ஆண்டுவிந்தானெ
ன்று கேள்வியுற்றுச் சதாசிவதேவமகாராயர் தண்டெடுத்துச்சென்று
அவ்நையடக்கி அப்பாண்டியனையும் ஸ்திரராஜ்யஞ்செய்யப் பண்ணி
வந்தார் என்பது சரித்திரவாராய்ச்சியிற்கண்ட உண்மை. இதே கால
த்தரசரான அபிராமனென்னும் வீரபாண்டியனும் சேரரோடுவல்ல
த்து ஓர் யுத்தஞ்செய்தானென்று,

“பற்றலர்மண் கொள்ளும் பணிந்தார்ச் சரசளிக்கும்
கொற்ற முயர்க்குமறங் கூருமே—வீற்றுவசம்
வில்லவனை வென்றுகொண்ட வீரமா நன்செழியன்
வல்லமெறிந் தானேந்து வாள்”¹

என்னும் தென்காசிச்சாஸனத்தால் தெரியவருகிறது. இவ்வீர
பாண்டியன் கி. பி. 1588-ல் பட்டந்தரித்தவனென்று இச்சாஸனத்
தின் மற்றோர்பகுதிகூறுகிறது. தஞ்சைவாணன்கோவையில் குறி
த்துள்ளவல்லத்துப்போரும், இச்சாஸனத்துப்போரும் ஒன்றெனலா
மென்று தோன்றுகிறது. அப்படியாயின் தஞ்சைவாணன்காலம்
கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டின் கடைக்காலமாகும். ஆதலால் இவ்நைப்பா
டிய பொய்யாமொழிப்புலவரும் இக்காலத்திற்குப் பிற்பட்டவரென்
பது கூறவேண்டியதில்லை.

பொய்யாமொழிப்புலவர் செங்காட்டக்கோட்டத்துறையூர் எ
ன்னுமிடத்தார் என்று ‘தமிழ்நாவலர்சரிதை’ யில் அடியில்வரை
ந்துள்ளபாட்டால் விளங்குகிறது:—

பொதியிலகத்தியனய்ப்பொய்யாமொழியா
யதிக(வமண்பாக்கியானாய்த்)—துதிபெருகு
செங்காட்டுக்கோட்டத்துறையூரெனுத்தலத்துச்
சங்காத்தக்கொண்டிருப்பாய்தான்.

1 செந்தமிழ் “சிலபாண்டியசாஸனங்கள்”—பகுதி 3, தொகுதி 4, பக்கம் 120.

இதில் இரண்டாமடியின்பாடம் கொஞ்சம் சிதைந்துள்ளது. இச்சிதைந்துள்ளபகுதியை ஒருவாறு “அமணப்பாக்கிழான்” அல்லது “அமண் (ப்) பாக்கிழான்” என்றுகொண்டால் இப்பொய்யாமொழியாருக்கு அமணப்பாக்கிழான் என்னும் மறுபேருண்டு என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. பின்னும் இவர் அரகுரில் சிற்றரசுபுரிந்தவனெனச் சொல்லப்படும் சீநக்கன் என்பவன் காலத்தாரென்று மேற்படி சரிதையின் கீழிரண்டுபாக்களால் தெரிகிறது.

அன்றுநீசெல்லக்கடவென்றாயருயிர்விட்
டின்றுநீவானுலகமெய்தினாய்—வென்றிதிகழ்
மாநக்க பூண்முலையார் மாநே நேர்நரநூர்ச்
சீநக்கா செல்லக் கட.

அளிகொளுந்தொடையனரசுக்குமான்
ஒளிகொள்சீநக்கன் ன்றுவத்திட்டசீர்ப்
புளியஞ்சோறுமென்புந்தியிற்செந்தமிழ்
தெளியும்போதெலாந்தித்தியாந்ருமே.

பொய்யாமொழியார் “சீநக்கனுக்குப் பாடிக்கொடுத்த வெண்பா” என்னுத்தலைப்பிண்கீழ் அடியில்வரும் வெண்பாவைப் பாடினதாகத் தமிழ்நாவல்சரிதை கூறுகிறது.

பிறையின்முறைகொணர்ந்துதேவசெல்லாபீன்ற
(வி)றையுமிறைகிடக்கலாகா—வறைகழற்காற்
போர்வேந்தர்போர்மாளய்போர்வாளுறைகழித்த
தேர்வேந்தன்நஞ்சைநீநெரு.

தஞ்சைத்தெருவைப்பாடும் இப்பாட்டால் இவர்தஞ்சைவாணன்கோவைபாடியவர் என்பதுதோன்றும். இப்பொய்யாமொழிப்புலவர் கி. பி. 17-வது நூற்றாண்டினரென்று ஊகிக்கப்பட்டது. ஆயின், சிந்தாமணி நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பாயிரத்தில் “வன்பெருவஞ்சிப் பொய்யாமொழிபுகழ் மையறு காட்சித் திருத்தருமுனிவன் கருத்தினுவென்ன” எனவருதலால் பொய்யாமொழிப்புலவர் நச்சினூர்க்கினியர்க்குமுற்பட்டவரென்று ஏற்படும். நச்சினூர்க்கினியர் கி. பி. 11-வது நூற்றாண்டினர் என்று நூமார் T. S. குப்பு

சாமிசாஸ்திரியாரும் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாத் சேஷகிரிசாஸ்திரியாரும் என்னுகுறர்கள். அப்படியாயின் நச்சினூர்க்கினியத்திற் கூறியுள்ள பொய்யாமொழியார் தஞ்சைவானன்கோவைசெய்தாரினும் வேறாவர்.

நீலகிரி,
5-ஆகஸ்ட் 1906.

} கோ. வெங்கோபராவ்,
அஸிஸ்டண்டு எபிகிராபிஸ்டு.

“ பொருட்பெண்டிர் ” என்னுந்திருக்குறள்.

I

பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையி
லேதில் பிணந்தழீஇ யற்ற.

இப்பாட்டுக்குப் பரிமேலழகருரையினைமறுத்து ஸ்ரீமாத்-மாதவையரவர்கள் எழுதியபுத்துரையும், ஸ்ரீமாத்-பத்திராகிரியரெழுதியகுறிப்பும்படித்தேன். அவற்றுட் பரிமேலழகருரையே வள்ளுவனூர்கருத்தென வரைந்த பத்திராகிரியர்குறிப்பொடுசார்ந்து சில எழுதத்துணிந்தேன். பிணங்களுக்கு ஊவாகமும் கந்தியழிவும் அக்காலத்து இரகசியமாகவோ அல்லது வெளிப்படையாகவோ நடந்ததெனற்கு ஐயரவர்கள் நூற்பிரமாணங்காட்டலரிது. அங்ஙனங்காட்டினும் பொருள்கருதிப் பிணந்தழுவச்செல்வானுக்கு அப்பிணம் இன்னும்மகள் இன்னுளெனத் தெரியக்கூடுமாகலானும், தெரியின் ஏதில்பிணமாகாமையானும், அப்பிணவிவாகத்தை இரகசியமாகச் செய்யக்கருதினும் தனியறையேயமைதலால் இருட்டறை வேண்டுமென்பது சரியமமாகாமையானும், பிணத்தை விசேஷித்துகின்ற ‘இருட்டறை’ ‘ஏதில்’ என்னும் அடைகள் ஐயரவர்கள் கூறிய மலைநாட்டுவழக்கை மறுக்கின்றன. ஐயரவர்கள் பரிமேலழகருரையிற் கொண்ட ஐயங்கள் மூன்று: அவற்றுள் முதலாவது, கூலிக்குப் பிணமெடுப்பார் உற்சாகத்தொடு சுமத்தலன்றி அருவருத்தலில்லை யென்பது. அவ்வற்சாகம் பொருள்கருதிப் புறத்தே காணப்படினும் ஏதில் பிணத்தைத் தழுவங்கால் அகத்தே அருவருப்புண்மை இயல்பு. அகத்து மில்

லையெனின் அவ்வாறே பொருட்பெண்டிரும் மிகப்பல உபசாரத் தொடு பிணமெடுப்பாரிற் பன்மடங்கு உற்சாகம் புறத்தேகாட்டலின் அவரும் அகத்தில் அருவரார் எனக்கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாற்றால் கூலிகருதி உற்சாகத்தொடு தழுவினும் ஏதில்பிணமாதலின் அன்பின்மை கண்கூடாம்.

இரண்டாவது, பிணம் இருட்டறையிற் கிடத்தலும் ஆங்குச் சென்று கூலிக்குப் பிணமெடுத்தலும் இல்லையென்பது. அரசனால் இருட்டறைச்சிறையிடப்பட்டாருட்சிலர் ஆங்குத்தானே யிறத்தலும் அநாதைகளிற் சிலர் பொதுமண்டபங்களிற்றங்கலும் ஆங்கு இருட்டறையிருப்பின் அதன்கணிற்றது கிடத்தலும் உலகியல்பே.

மூன்றாவது, இராப்பிணங்கிடந்தால் விளக்குண்டென்பதும் கூலிக்குச்சமத்தலேயன்றித் தழுவுதலில்லையென்பதும், ஏதில் பிணத்தை வெளியேற்றிச் செய்வனசெய்தலே இல்லறத்தார்க்குக் கடனாதலின் ஆங்கு விளக்குவைத்தல் வேண்டுமென்பதும் சுற்றத்தாரைத் தேடிக்கொணர்ந்து அவரால் எடுப்பித்து ஆசந்தி சேர்க்கவேண்டுமென்பதும் இருவகைவழக்கினும் நிபமமில்லை.

இனி, இப்பாட்டில் என்னறிநிற்கெட்டியவாறு சிலவிசேடமும் எழுதுகின்றேன்: ஒக்குமேற்கொள்க. வரைகின்றமகளிர், காதற்பரத்தையர்சேரிப்பரத்தையர் என இருவகையராகலானும், அவருள் காதற்பரத்தையர் பொருள்கருதாது காதல்கருதி அன்பொடுமுயங்குவராகலானும் அவரைகிலக்கற்பொருட்டு பரத்தையரென்றற்போலப் பொதுப்பெயர்கூறுது பொருட்பெண்டிரென்றார். எல்லாப் பொருட்பெண்டிர்முயக்கமும் பொய்ம்மை எனல் கூடாமையானும், காமனால் வல்லுகரை முயங்கிய பொருட்பெண்டிருட்சிலரதுமுயக்கம் மெய்ம்மையாதலுங் கூடுமாதலானும், பாவையார் பொருட்பெண்டிராயினும் அவரது முயக்கம் பொய்ம்மையாகாமையானும், 'பிணந்தழி' இயற்று, என்ற உவமையானே முயக்கத்தின் பொய்ம்மையுணரக்கிடப்பினும் அப்பெண்டிருட்சில்லோரது மெய்ம்மை முயக்கத்தை விலக்கற்பொருட்டுப் பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மைமுயக்கமென்றார். அவர் பொருள்கருதிப் புறத்தே அன்புடையார்போன்று தழுவினும்

அகத்தின்கண் அன்பிலரெனற்குப் பிற்தொன்றுவமைகூறின் அது
 சிலர்க்குவிருப்பும் சிலர்க்குவெறுப்புமாக முடியுமன்றி எல்லார்க்கு
 ம் வெறுப்பாதலின்மையானும் ‘என்பெற்ற தாயரும் என்னைப்பி
 ணமென்றெறிந்துகிட்டா’ ரென்பதனும் பெற்றதாயும் பிணத்தை
 விரும்பாளைன்பது பெறப்படலானும் எல்லாரும் வெறுத்தற் பால
 தாய பிணத்தையேயுவமைகூறினார். அப்பிணத்தைத் தாய்முதலா
 ய பிறரெல்லாம் விரும்பாவிடிலும் கற்புடையாள் வெறுப்பின்றி அ
 ன்பொடு தழுவிச் சககமனஞ் செய்தலுண்மையின் அதனை நீக்கற்
 பொருட்டு ஏதில்பிணமென்றார். ஏதில் பிணமாயினும் காட்டிற் கி
 டக்குமேல் நாய் நரி கழுகு முதலாயின உணவு கருதி விருப்பொடு
 தழுவுமாதலின் அதனைவிலக்கி அவை தழுவற்கியலாக பிணமென்
 றுணர்ந்தற் பொருட்டு அறையிற்பிணமென்றார். அறையிற்பிண
 மாயினும் ஏதில் பிணமாயினும் வடிவுசண்டுழிக்காமல்க்குறின் அக்
 தினிமாதருட்சிலர் விருப்பொடுதழுவலுங்கூடுமாகலின் அவர் வடிவு
 கண்டு மயங்கற்கேதுவாகிய ஒளியை விலக்கற்பொருட்டு இருட்ட
 றையில் ஏதில் பிணமென்றார்.

அ. சண்முகன்,

சோழவந்தார்.

II

“பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம் இருட்டறையில்,
 ஏதில் பிணந்தழீஇ யற்று” என்னும் குறளில் ஏதில் பிணந்தழுவதலை
 ப்பெண்டிகளின்செயலாக அமைக்கலாமென ஒருவாறு கோற்றுக்கின்
 றது. அது வருமாறு:—பெண்டிகள் பிணத்தைச் சூழ்ந்திருந்து பிண
 த்தின்மீது வீழ்ந்துஅழுகை இத்தமிழ்நாட்டின் வழக்கமாக ஏற்
 பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே உற்றுர் அப்பிணத்தின்மீது வீழ்ந்தழுகை
 யில் பிரிவாற்றாமையால் அப்பிணத்தை அருவருப்பின்றி இறுக அ
 னைத்துக்கோடலும், அயலார் அப்பிணத்தின் மீது ஊரொப்பனைக்
 காக வீழ்ந்தழுகையில் அருவருப்புடன் அப்பிணத்தைத் தழுவதும்
 இயல்பு.

“ இருட்டறையில்” என்பதால். அருவருப்பினால் ச

கண்ணால் நோக்காமையும், தன் அருவருப்பைப் பிறர் அறியாமையும் விளங்குகின்றன. இவ்வாறு பொருள்கோடலும் ஒன்று. இதுவன்றி,

“ இருட்டறையில் ஏதில் பினம்” என்பதை அநாதப்பிரேதம் எனப் பொருள்கொண்டு அநாதப்பிரேதசம்ஸ்காரத்தை விசேடபுண்யமாகக்கொண்டோர் அக்கிரியையில் உலகவழக்கின்படி ரோதனத்தை ஓர் அங்கமாகக்கொண்டு அதன்பொருட்டுப் பணத்தையாவது (மாற்படித்த கூலி மடிமேலென்றபடி) உணவுப்பதார்த்தங்களையாவது கூலியாகக்கொடுக்கப்பெற்றுக் கொண்டு ரோதனம்புரியும் பெண்டுகள் அப்பினத்தின்மீது விழ்ந்துதழுவுங்கால் நிகழும் அருவருப்பு இக்குறளில் விளக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

இக்குறட்குப் பொருள்விரித்த பிர்ம்மபூ மாதவையர் அவர்களும், இப்பத்திராசிரியாவர்களும் தாங்கள் கொண்ட விசேடக்கருத்துக்களோடு மேற்குறித்த உரைகளையும் ஒர்புறத்தே வைத்தல் தகுமா? என்பதைச் சிந்திப்பாராக.

இலக்குமணப்போற்றி.

பாண்டிய சாஸனங்கள்.

[பூ. து. அ. கோபிநாதாயாவர்கள் எழுதியது.]

(௩௧௬-ஆம்-பக்கத்தொடர்ச்சி.)

அதேயிடத்து முன்றந் தம்பம்.

1. கௌடவயெலுஜீ—
2. து படிக்கொளவொ—
3. ஐ நூவாஹிவஹு—
4. தெவடொலிரயிர—
5. லதலொலரிதெ[1*]
6. கருகிய விநாதலி—
7. லஸயநனு ஹொரி—
8. ஹஸுகுதாநிராடிகு—
9. த லுஹொவாணுநூவ[2*]—

அதேயிடத்தின் நாலாந் தம்பம்-

1. சூர-குலஸகலாவி—
2. ஜித்யுககும்மொரா—
3. மெலிதீயாணு—
4. கெடுதும் கெரெலெ—
5. ரெலெமொய்வெகும்—
6. சூராணிஹுதாரிஹு—
7. வெதம் [1^{*}]சூய்யாவெஸுமஹ—
8. மராஜஸயம் உராவிதா—
9. மடு வவமிஸூரெஹுமஹ—
10. வாணுரெவஹுவதி—
11. வெஹேரிதிவகெரெஹு—

திருப்புட்குழிசாஸனம்.

(I) திருப்புட்குழி விஜயராகவன் கோயில் மகாமண்டபத்து கீழண்டையில் எழுதியுள்ளது:—

வாழ்க கோயில்போன்மேய்த்தமகபதி
 வாழ்க சேந்தமிழ்மலைதேரிந்தவன்
 வாழ்க மண்டலம் யாவையுங்கோண்டவன்
 வாழ்க சுந்தரமன்னவன் தென்னே—

(II) திருப்புட்குழி விஜயராகவன் கோயில் மகாமண்டபத்து கீழண்டை சுவரில் எழுதியுள்ளது.

ஜிசூரெகொலெஹுமஹு சுமர[ா]திஜக்தயலகாயவஹிசூர
கெலிசுஹுமஹுமொய்வெவதிசு விசூரவயுமொமெஸூர [1]
ஹகூகாஹுமஹுமொஸூரநுபதிசுஹகாயிர-குலஸகலாவி
காணுரெஹுமஹுமொஸூரவாணுரெஹுமஹு ஸ்ரீவீரானிவிதொமெஸூர [1]

ஐடாவர்ம்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி.

பூமலர்வளர் திகழ்திருமகள் புகழாகம் புணர்ந்திருப்ப
 நாமலர்வளர் கலைவஞ்சி நலவிகுமா மனத்துறையச்
 சிமையவரைத் திறன்மடங்கை திருத்தோளின் மிசைவாழ
 விமையவர்கோ னன்றிட்ட வெழிலாரங் கழுத்திலங்கப்
 பசுரதிபோல் தய்யபுகட் படர்வல்லி கொழுந்தொட்டத்
 திகிரிவரைக் கப்புறத்துச் செழுந்தகிரி சென்றுலவத்
 தண்டா.....ணிக்கவிதைதெண்டிராகுழ் பார்திழற்ற
 வெங்கோபக் கலிகடிந்து செங்கோலெண் டிசைநடப்பச்
 செம்முரசின்முகில்முழங்கச் சீலையகன்றுவீசும்படைய
 திறற்புலிபோய் வனமடையக்
 கயலிரண்டு நெடுஞ்சிகரக் கனவரையின் விளையாட
 வொருமைமனத் திருபிறப்பின் முத்தியின் நால்வேதத்
 தருமறையோ ரைவ்வேள்வி யாறங்க முடன்கிறப்ப
 வருந்தமிழு மாரியமு மறுசமையத் தறநெறியுந்
 திருந்துகின்ற மனநெறியுந் திறம்பாது தழைத்தோங்கக்
 குச்சாரநு மாரியரும் கோசலருங் கொங்கணரும்
 வச்சிரருங் காசியமொத்தாறு... மனருஞ் சோனகரும்
 வந்தியருமுதலாய, விருகிலமா முடிவேந்த ரிறைஞ்சிறின்று
 (வ) டி நெடுவாளும் வயப்பெரும் புரவியுந் [திறைகாட்ட,
 தொடிநெடுந் தோளுமே துணையெனச் சென்று
 சோணுந் தானையுஞ் செருக்களத் தொழிய
 வாரகம் புலரா மலைநாடு நூறப்
 பருமா மரபிற் பொருதிறல் மிக்க
 சேன்னியைத் திறைகொண்டு திண்டோள் வலியிற்
 பொன்னி நாட்டுப் போசலத் தணாசர்
 களைப்புரி.....டைத்துப் பொங்கு விரப்புரவியுஞ்
 செருவிறல் ஆண்மை சிங்கணன் முதலாய
 தண்டத் தலைவருந் தானையு மழிபடத்
 துண்டித் தளவில் சோரி வெங்கலிப்
 பெரும்பிணக் குன்ற மிருங்கன் னிறைத்துப்

பருந்துங் காகமும் பாறுங்.....

அருந்தி மகிழ்ந்தால் அமார்க்கள மெடுப்பக்
கம்.....ணையுங்களைப் பரவியுஞ் செம்பொற்

சுவையுந் திகழ்கதிர் மணியு மடந்தைய

ரார யார்பு முடன்கவர்ந் தருளி

முதுகிடு போசளன் றன்னெடு முணையுமது

தவறென் றன்னை பொற் பெற்றி நட.....து

போ லுட் பகையாய் நின்ற

சேரனைக் கொன்று சின.....ணிருந்தருளி

நண்ணுதல் பிறரா லெண்ணுதற் கரிய

கண்ணணூற் கோப்பத்தைக் கைக்கொண் டருளிப்

பொன்னி சூழ்செல் வப்புன னுட்டைக்

கன்னி நாடெனக் காத்தருள் செய்யப்

பெருவரை யானிற் பின்னகருக் காக்கிய

கருநட ராசனைக் களிற்றுதிறை கொண்டு

துலங்கொளி மணியுஞ் சூழ் வேழுமு

மில்ங்கை காவலனை யிறைகொண் டருளி

வருதிறை மறுத்தங் கவலைப் பிடித்துக்

கருமுகில் நிகளங் காலிற் கோத்து

வேந்தர்கண் டறியா னிற்றிண் புரிசைச்

சேந்த மங்கலச் செழும்பதி முற்றிப்

பல்லவ னடுங்கப் பலபோ ராடி

நெல்வினை நாடு நெடும்பெரும் பொன்னும்

பரும யானையும் பரிடி முதலிய

வரசுரிமை கைக்கொண் டரசவற் களித்துத்

தில்லையம் பலத்துத் திருநடம் பயிலுந்

தொல்லை யிறைவர் துணைக்கழல் வணங்கிக்

சூளிர் பொழில் புடைசூழ் கோழிமான் காளி

செறிவேம் பினணி மலர் கலந்த

தொங்கல் வாகைத் தொடைகள் சூட்டித்

திங்களுயர் மரபு திகழுவந் திருந்த

தன்.....சையா னன்னிலை விசையம்
 பின்ன.....ன்னககலைதே ரின்மொழிப் பாவலர்
 மண்ணின்மே லுழி வாழ்க்கென(வாழ்)த்தக்
 கண்டவர் மனமுங் கண்ணுங் களிப்ப
 வெண்டிரை மகர வேலையி னெடுவரை -
 யாயிரம் பணைப்பணத் தநந்தன் மீமிசைப்
 பாயல் கொள்ளும் பரமஞ்.....கத்
 தொருபெருங் கடவு ளுவந்தினி துறையு
 மீபெருங் காவிரி யிடையிலத் திலங்குந்
 திருவரங்கம் பெருஞ் செல்வம் சிறப்பப்
 பன்முறை மணிதுலா பார மேறிப்
 பொன்மலை யென்னப் போளீந்து தோன்றவும்
 பொன்மேய்ந் தருளிய செம்பொற் கோயிலுள்
 வளர்திகழ் மா லுதைய வெற்பனைத்
 திருவளர் குலமணி சிங்கா சனமிசை
 ம.....தகலையென மகிழ்ந்தினி நெறித்தி
 நகரோ தயமெனச் செழுங்கதிர் சொரியும்
 கனக மாமுடி கலின்பெறச் சூடிப்
 பாராள் வேந்த ருரிமை யரிவைய
 ரிருமருங்கு நின்று விரிபெருங் கவரியின்
 மந்த வாடையு மலையத் தென்றலு
 மந்தளிற் கரங்கொண் டசைய விச
 வொரு பொழு தும்விடா துடனிருந் துமகழும்
 திருமக ளென்னத் திருத்தோள் மேவி
 யொத்த முடிசூடி யுயர்பே ராணை
 த்க்கெட்டு நடப்ப செழுந்தவஞ் செய்த
 விவன்போ லுலகிலே வீரன் பலபத்தி மதி முகத்தவணிமாம
 களிலகு கொடிகாதல் முகுழ்த்து நின்றேத்து முலகுமுழுதுமு
 டையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய ஸ்ரீ கோச்சடைபன்மரான
 திரிபுவனச்சக்கர வத்திகள் ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய தேவற்கு
 யாண்டு—

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

(சசஎ-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

[பழைய ஏட்டின்னறு எடுத்தேய்தியது.]

இயற்பகைநாயனாப்புராணம்.

(க) வளத்தையுடைய புகார் என்னுங்காவிரிப்பூம்பட்டினம், தவளச்சத்திரத்தையுடைய பெருமைபொருந்திய அநபாய சோழ மகாராஜாவினது அழகிய வம்மிசம் கீர்த்தியைப் பெருக்கிய சிறப்பி னையுடைய நிலைபெற்ற பழைய புகழ்பொருந்திய நீர்வளஞ்செறிந்த மருதநாட்டிலுள்ள வயல்கள் வளத்தைத்தர, நல்ல காவிரிநதியானது இயல்போடு நீரைக்கொடுத்து, எஞ்சியநீர்பாய்தலால், சமுத்திர த்தையுஞ் சுத்தராக்குகின்ற ஒப்பற்றநல்ல நெடிய காவிரிசங்கமமெ ன்னுந் நீர்த்தத்தை முன்னரே பெற்றுடைய நலத்தினாற்சிறந்தது. சென்னி-சோழன். சிரசிலே தவளச்சத்திர முயர்ந்த அநபாயனென் றுமாம். காவிரிசங்கமம்-காவிரிசமுத்திரத்தோடுகூடுவது.

(உ) அந்த மேன்மைபொருந்திய நகரத்தில் முதன்மைபொரு ந்திய குடியில்வதரித்த வைசிபர், அளவிறந்த செல்வவளத்தினமை தியையுடையவர். படியில் விளங்க. உலக இயலுக்குப்பகையாயுள் ளவர். உலகியலுக்குப்பகை மனையைக்கொடுத்தது.

(ஈ) கங்கையைச்சூடிய சிவபெருமானது மெய்ம்மையாகிய அடிமையையுடைய அளவிறந்த மனத்தில்கிறந்த அன்பினால் விபூ திபணிந்த திருமேனியையுடைய அடியார்கள் மனத்தில் நினைத்த எவைகளையும் அவரெண்ணப்படிமுடித்து, உவமையற்ற நல்வழியில் விளங்குகின்ற இல்லாச்சிரமத்தை நடத்துகின்றமகிழ்ச்சியால்வந்த பேறெல்லாம் அச்சிவனடியாரேவின பணியைச்செய்யும் பெருமை யேயென்று அதனைப்பாதுகாத்துவாழுகளில்; அடிமையானதுஅள விறந்த மனத்தால் கிறைந்த அன்பாலெனினுமமையும்.

(ச) துண்ணறிவோர் ஆராயும் தன்பொருளாகியும் ஆன்மாக்க ளீடேறும்படி வெளியாகக் களகசபையினின்றூடுகின்ற சிவபெரு மான் உமாதேவிக்கும் (பின்சொல்லப்படும்) அதுதெரியவோ எக்

காலத்தும் பிரியாத அவருக்குத் தெரியாமையே அதனை நாமறியேம்.

(௫) எங்கண்போன்ற முனிவர் : என்ற லைவராகிய முனிவர் : என்கோ-என்பேனோ எனினும்மையும்.

(அ) இவ்வடியார் கேட்ட இது எனக்கு முன்றொட்டுள்ளதொன்றே. அதனையே எம்பிரான்வேண்டி எனக்குத்தந்த பேறி஁தென்று. என்னிடத்துள்ள பொருளொன்றை விரும்பிக்கேட்டமையால் அங்ஙனங்கேட்டமை எம்பெருமான் தந்தபேறேயாம்; இல்லாத தொன்றைக்கேட்டால் யாது செய்யலாம் என்பது கருத்து.

(சு) மனைவியார் தன்றளிப்பெருங்கணவரைவணங்க (இயற்பகைநாயனர் தாம் அம்மனைவியாரைச் சிவபெருமானுக்குக் கொடுத்த மையான் அம்மனைவியார் இனிச்சிவனடியாருடைய மனைவியேயாமென்று கருதி, அம்மனைவியாரைத்) தொண்டாகிய இயற்பகைநாயனர் எதிரேவீழ்ந்து வணங்க, அவ்வியற்பகைநாயனருடைய மனக்கருத்தையறிந்த மனைவியாரும் பின்புசென்று சிவனடியாரையே தமது நாயகராகக்கொண்டு சேவடிபணிந்து (இதுகற்புக்குவிரோதமாதலின்) திகைத்துவின்றாரென்க.

(க0) தின்றது-தாமதித்துநின்றது.

(க2) தன்னினாரை நீரிடைப்படமுன் கூடிநிலத்திடை வெட்டிவீழ்த்த மனமொருப்படுவாராய், இருபுயங்களுமே துணையாக சிங்கவேற்றையொத்த இயற்பகையார் அவ்விருவரையும் முன்னே போகவிட்டுத் தாம் பின்னேபோனர். நேர்தல்-உடன்படல்:—

(க௩) போவதாவொருவனென்று ஒருவன் போகலாமா என்று

(க௪) ஈண்டிவந்தெனமுடிக்க.

(க௫) வழிவீழ்ந்துணையாகிய இயற்பகைநாயனர் பின்னேசெல்ல, தொன்றுதொட்டெல்லோர்க்கும் வழித்துணையாயுள்ள அந்தணராகிய சிவபெருமான் இயற்பகைநாயனரது மனைவிக்கு மிகமேலான விருப்பத்தைக்காட்டி, அழிதகன் - கேட்டபாவத்தையுடையவன்; தூர்த்தனென்றதாம்.

(௧௬) மாதுதாமிப்பொழுது சிவனடியார் மனைவியாயினமையால் இயற்பகைநாயனாரை அந்நியராக வைத்து இயற்பகை வெல்லுமென்று பெயரெடுத்துக்கூறினாரென்க.

(௧௭) பரிபவம்-அவமானம். என்வாளினாலே கூறுபடுத்தப்பட்டித் துடிப்பீர். துணிவுபற்றி எதிர்காலம் நிகழ்காலமாயிற்று.

(௧௮) நகையையும்-நகைக்கும். பாடவமுரைப்பது-சாமர்த்தியம் பேசுவது. பனவன்-பிராமணன்.

(௨௦) இயற்பகைநாயனார் எதிர்க்கெழுந்தபோது, சுற்றத்தார் அவ்வியற்பகைநாயனாரை எதிராதவராய்ப் பெற்றமூர்த்தவர் இப்போது ஊராத தையலைக்கொண்டு படிமேற்செல்ல. முன்நகையலைக்கொண்டு பெற்ற மூர்த்தவர், இப்போது இத்தையலைக்கொண்டிருந்தும் பெற்றமூராத படிமேற்செல்ல என்பது கருத்து.

(௨௧) புலிப்போத்து.

(௨௨) ஆடுறுசெயல்-போராடுஞ்செயல். ஆடு வெற்றியுமாம். நெடியவானுந்தாமூபாகநின்றவர்தனியேகின்றார்.

(௨௩) விடுவேனென்று-வழிவிடுவேனென்று.

(௨௪) ஏழை நடுவாகப்போகும் போதில் என்பது கருத்து. திருச்சாய்க்காடென்னுந்தலம். திரு-விரலக்கும், அழகுநிறைந்த என்றுமாம்.

(௨௫) தன் என்றது இயற்பகையை.

(௨௬) திரும்பிப்பாராதவனாய்.

(௨௭) அயர்ப்பு-மறளி. ஒலிட்டு-ஒலிட.

(௨௮) பிழைத்தவர்-குற்றஞ்செய்தவர். வாளிலிழைத்தவராகின்றார்-வாளால் வெட்டுண்டவராகின்றார். சுயரூபங்கொள்ளும்படி மறைந்தார்.

(௨௯) தின்னதைச் சொல்லித்துதித்தல் வேண்டுமென்பதை

யறியேன். இப்பொழுது அடியேனுக்கு முன்வெளிப்பட்டருளியதிருவுருவந்துதிக்கப்படுவது.

(௩௩) விடையவரானவர் அடியாராகிய இயற்பகையாரைப் பார்த்து இவ்வுலகில் நன்குமதிக்க. எண்ணியஎன்பது வினையெச்சம். நம்பின்நண்ணிய உன்மனைவியோடு நம்முடன்வாவென்று அடியார் தம்மைப்போதுக என்றுகூட்டுதலுமொன்று.

(௩௪) தோற்றம்-அழகு.

(௩௫) உடனுறைபெருமை சாம்பம்.

(௩௬) இளைசை-ஒருரின் பெயர்.

இளையான்குடிமாறநாயனாட்புராணம்.

(௨) ஏரால் நிரம்பும்வளத்தால் வருகின்ற அளவிறந்த ஒப்பற்ற செல்வத்தையும். மற்றவை செல்வமுஞ் சிந்தையும்.

(௩) என்பை ஆரமாகப்புனைந்தஐயர். எப்பொழுதுமுண்டாகின்ற பத்திமிக. மதுரப்பதம்-இன்சொல்.

(௪) அறுசுவைத்திறத்தனவாகிய நால்வகைஉண்டிகளை.

(௫) வறுமைப்பதம்-வறுமைநிலை.

(௬) இளைசைப்பதிக்குமன்னனாகிய மன்னன். தன்னைவிற்பு மிறுக்க வேண்டிய கடன்கள். மாறல்-சிற்தல். முன்னையினும்பார்க்க.

(௭) பெற்றழர்வதுமின்றிநீடிய பேசையாளொடுமின்றிஎனப்பாடங்கொள்க.

(௮) மறைக்காலத்திரவியில் நெடுநோம் பட்டினியிருந்து ஒர் உதவியுமின்றிப் பசிமேற்படல் அதிகரித்துக் கதவடைத்தபின்பு மணம்பொருந்திய மாலையையுடைய நாயனார் விருந்தினரை யெதிர்கொண்டார். எங்ஙனங்கொண்டாரெனில் எனவினாவையெழுப்புக.

(௯) ஈரத்தைத்திருமேனியினின்றும் நீக்கி இருத்தற்கிடங்கொடுத்து, செய்வதென்னென்றுமுற்கூறி.

(௧௧) அனங்கேயேன்றுபிற்கூற.

(௧௨) ஏதிலார்-அபலவர். வைகல்-கழிதல்.

(௧௩) செல்லல்-வறுமை. நீர்முனை-நீரிலுள்ளமுனை. நீங்க ஆக்கலுபாகுமெனக்கூட்டுக.

(௧௪) மிகுகின்ற முகிலானது விளங்க மழையைச் சொரிதலால், வழியின் பக்கமும் நடுவுமறிதற்கரிய இராக்காலமானது கருகுகின்ற கரிய இருளின்கூட்டம் நெகிழ்ந்து. (இளந்) உலகெங்கும் உருகுதலையொத்தது. கங்குல் தான்போன்றதெனக்கூட்டுக.

(௧௫) இவ்வுலகத்தவர்பாவரும் அஞ்சும்படிவெளிப்படவேண்டிவரில் எங்கள் நிறம் மிக்கமைக்குமும்பாய்விடு மென்றுகருதி வெளிப்படாத நடுவிருள்யாமத்து. துண்ணெனும்படி வண்ணம் மைக்குமும்பு ஆகும் எனக்கூட்டுக.

(௧௬) மனத்தையன்புகொண்டு செலுத்த, இடா-இறைகூடை, நெல்லைக்கொள்ளும்படி தலையிலேகவிழ்த்து. குறி-பழைய குறிப்பு.

(௧௭) அலக்கு-சலாகை.

(௨௦) முனையான விதை பதமாக முன்னம் வறுத்து; முன்வார்த்து வைத்திருந்த உலை.

(௨௧) பசியினாலே ஐயனழிவுறும். பாசப்பழிமுதல்-பாசத்தின் பழியைத்தருமுதலை.

(௨௨) கைம்மைவினை - கைத்தொழில். பண்டைநினைவின்ற குறையை நேர்ந்து-குறையான பதார்த்தங்கனையெல்லாம் பழையநினைப்பால் நிரப்பி. குறையாவன நெய், தயிர், பாயசம், வடை, பொரிக்கறி முதலியன. இவைகளைப் பாவினயால் நிரப்பினன்பது கருத்து.

(௨௩) கறியும்முதம்; கறியாகிய அமுதுமாம். ஈண்ட-நன்றாக, விரைவாக.

(௨௪) வடிவு-திருமேனி. பூசை-மாகேசுபூசை.

(இன்னும் வரும்.)

ஜி. சதாரி

ஸ்ரீ:

கடைவள்ளலார் காலம்.

(ச.அ.ந.-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

பங்களூர் வென்ட்ரல் காலேஜ் போதகாசிரியர்

ஸ்ரீ: எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்காரவர்கள் M. A., எழுதியது.

பத்தினி தேவிக்கு ஆலயம் சமைத்துப் பெருவேள்விவிளத்த காலத்து அவ்வேள்விக்கண் வந்திருந்த மன்னர்களில் கடல்சூழில்ந் கைக்கயவாகுவேந்தன் ஒருவன். இக்கயவாகுவும் மதுரையில் இளஞ்செழியனும் உறையூரிற்கிள்வியும் பத்தினிக்கடவுளுக்கு ஆலயம் கிருமித்தனராதலின், இக்கயவாகு அப்பெயர்கொண்ட இருவருள் முதல்வனே இரண்டாவனே என்று விமரிசைப்படுத்தவேண்டும். மகாவம்சத்தின் பிரகாரம் முதற்கயவாகு கி. பி. 113-முதல் 135-வரை இலங்கை முழுதும் ஒருவனையாக ஆண்டவன். இரண்டாவன் இலங்கைமன்னர் மூவருள் ஒருவனாய் 1142-முதல் 1164-வரையாண்டவன். டாக்டர் ஹீல்ஷ் அவர்கள், ஸ்ரீமாந்-சுமாரஸாமி அவர்களை உட்பிரமாணத்தால் இக்கயவாகு முதல்வனே என்பதைநிலைநிறுத்த வேண்டினரன்றோ? அவருடைய மாறகோளின் மற்றப்பாகமாகிய கிள்வியின் கதைக்கு வெகுகாலஞ்சென்று அவன்விஷயமாய் எழுதின சிலரே கற்பனைக்காரராவாரென்பது இதுவரை தெளிவிக்கப்பட்டிருப்பதுந்தவிர கோவலன் புதுமணம்புரிந்து இவ்வாழ்க்கைபுகுங்காற் புகாரிலாண்டவன் கரிகாலன் என்பதற்கும் இவ்வரசன் மகன் சேரவரசன் இல்லக்கிழத்தியாயிருந்திருக்கக்கூடுமென்பதற்கு மியன்ற சான்றுகளைப் புகட்டியுள்ளாம். கஜபாகுளின்விஷயமாய் ஆராயப்புகுவார் இக்கயவாகு இரண்டாவனென்றே கொண்டால் இதுவரையும் நமக்குத்தெரிந்திருக்கிற அக்காலத்திய தென்னிந்தியசரித்திரத்திற்குச் சிறிது மிணங்காதாகும் எவ்வாறோவெனின் கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டினிடையில் தென்னிந்தியவரசர்களும் அவர்கள் நாட்டி பாகுபாடும் பின்வருமியற்கையவாகும். அக்காலத்திய சோழவளிக்கிரமசோழனே அல்லது இரண்டாங்குலோத்துங்கனே முதல்வனும் வேண்டும். மதுரையில் வீரஅல்லது விக்கிரமபான் முதல்காலத்தல் வேண்டும். சேரதேசத்தில் வீரகேரளவர்

மதமும் வீரரவீவர்மனுமாயிருந்திருத்தல் வேண்டும். அக்காலம் மைசூர் தேயத்தையாண்டவர் போச்சலிஷ்ணுவர்த்தனனும் அவன் மனை நரசிம்மனுமாகல் வேண்டும். அப்போது காஞ்சிச் சோழராஜ தானிகளில் மைசூர்க்கருகில் அக்காலத்திற்குச் சிறிது முன்னதாய் ஆசிகமான் என்பவன் ஒருவன் இருந்ததாகக் காணப்படுகிறது ; ஆயின் அவன் விஷ்ணுவர்த்தனனுடைய சிறப்புற்றதளகர்த்தலாகிய காசிரிகடந்தோடப்பட்ட தலைக்காட்டிலி நந்த சோழமகாமண்டலேச வரனையன்றித் தகடுர்க்குச் சம்பந்தப்பட்டவனல்லன். சிலப்பதிகாரத்தில் “குடகக்கொங்கருமாளுவ வேந்தரும்” என்றதற் கேற்ப கொங்குராசாக்கள் யாருமிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எல்லாம் இப்படிநிக், கயவாகுவென்பான் தன்னூரைவிட்டுப் பேராற்றுத்துறை நகத்ததாய் இக்காலத்துக்கொடுங்கலூரென்று வழங்கும் வஞ்சிக்கு முறும் நிலைமையிலிருந்தனல்லன். கஜபாகு தன்னயலாரான மாலு பரணன், பராக்கிரமபாகுவென்போருடன் போர்புரிந்து அவர்க ளால் அழிவுபெறாமல் நிலைபெறும் அருமுயற்சியிலேயேயிருந்தன னன்று இலங்கைச்சரிதம் செப்பும். மேலும் இக்காலத்திய சேர வரசவீடு கொல்லமென்றே வழங்கப்படுகிறது.

முதற்கயவாகுவோவென்றால் தந்தகப்பன் காலத்தில் சோ பபடையெடுத்து வந்து சிறைகொண்டுபோய்ச் சோழதேசத்துக் “காவிரி நகர்க்கண்” அடிமைப்படுத்தப்பெற்றிருந்த இலங்கையர் மீட் டிக்காகப் படையெடுத்துப்போய் அவர்களால் முன்னமே கொண்டு போகப்பட்ட பெளத்தபாத்திரத்தையும் இன்னுஞ்சில பெளத்த ளாபகவஸ்துக்களையும் கொணர்ந்தனனென்று மகாவம்சம் கூறும். ராஜாதநாகரியோவென்றால் இச்செய்திகளையேகூறுமிடத்து இலங் கையர் தமக்குத்தாமே “காவிரிநதிக்குச்” சென்றவரென்று புகலும். [இங்கு காவிரிநதியென்றது ராஜாதநாகரியெழுதுங்கால் காவிரிமுகத் தில் பட்டினமிருந்தது மறைந்தமையைப் புலப்படுத்தும்.] இப்ப ணையமுச்சியினின்றுமீளுங்காற் கயவாகு அநேகம் தமிழரைக்கொ ணர்ந்து இலங்கையிற் குடியேற்றினுனென்றுங் கூறும். ராஜாவளி இச்செய்திகளையின்னும் விரிவுசெய்கிறது. அதில் இவ்வா டையர் ராஜபாகுவென்று காணப்படுகிறது. (எழுத்குள்)

போலும்.) இவன் வழக்கம் போல் இராத்திரியில் ஊர்ப்புறஞ் சற்றுங்கால் சோழராஜ்ஜியத்திற் சிறைப்பட்டிருந்த தன்னிருமக்களிடமிடமிடப்பேகாரணமாக ஒரு கைம்மையழுவதைக்கேட்டான். இவ்வழுவதைக்கேட்டுக்காரணம், அதிகாரிகளால் அறியப்படாமற் போகவே அவனையே அழைப்பித்து அவனிடமிருந்து சோழராஜ்ஜியத்தரசன் இலங்கைமேற்படையெடுத்து மீண்டபோது பன்னீராயிரம் குடிக்களைக்கொண்டு மீண்டனன் என்னும் செய்தியைத் தான் அறிந்தான். இதற்குப்பின் மகாவம்சத்திலும் ராஜரத்நாகரிபிலும் உரைக்கப்பெற்றுள்ள செய்திகளையெல்லாம் செப்பி இவன் சோழதேசத்தினின்றும் மீளுங்கால் பத்தினிதேவியின் சிலம்புகளையும் இன்னும் தெய்வங்களின் நான்குகளையும் கொணர்ந்ததாக ராஜாவளி சொல்லும். இப்பத்தினிதேவி பத்தினிக்கடவுள் என்று மாறுபெயர்பெற்ற சிலம்புபதிகாரநாயகியாகிய கண்ணகியென்பதற்கையயில்லை. இவள் சிலம்பு அக்காலத்து அற்புதமான விலையிடவொன்றாத ஞாபகவஸ்துவாய்ப்பாராட்டப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்; ஏனெனில், அக்காலத்தில் இத்தகைய ஞாபக வஸ்துக்கள் வெகுஉயர்வாகக்கொண்டாடப்பட்டவையென்று முன்னமே சொல்லியுள்ளாம். பொத்சமதத்துப்பெருக்கொள் கைகளிலொன்றாகிய பூர்வஜன்மரகசியங்களையெல்லாம் வரையாமல் அளிக்கும் ஓர்ப்புதமானபாத்திரம் மணிமேகலை மணிபல்லவத்திற்பெற்றதாய்ச் செப்பியிருத்தலின் கஜபாகு இத்தகைய பாத்திரமொன்று எடுத்ததுச்சென்றானென்று சொல்லதில் அசம்பாவித மொன்றுமில்லை. மணிமேகலையில் ஒரு புத்த பீடிகைக்காக இரண்டுநாகவரசர்கள் போர் புரிந்தாரெனவும் செப்பியுள்ளது. இச்செய்திகளையெல்லாம் இலங்கைத்தேயசரிதங்கள் கஜபாகுவின் மேலெற்றிக்கூறும்; ஆயின் இப்பத்தினிதேவியைப்பற்றிய குறிப்பு பழஞ்சரித்திரங்களிற்காணாம பல்லோரும் பரிதபிக்கத்தக்கதே. ஆயினும் இச்சரிதங்களிற் பழையனவும் புதியனவும் எல்லாம் இதற்கு முன்னிருந்த நூல்களினின்றும் தொன்றுதொட்டாண்டுவந்த கதைகளினின்றும் கூட்டியெழுதப்பட்டவை. இவ்விஷயமாய், இவைகளையங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த அபாம்மகான் சேழ்வருமாறு புகன்று அபாம்பிரதிகளுக்கும் புதுப்பிரதிகளுக்கும் வேறுபாடு வெகு

கடைவள்ளலார் காலம்.

சின்மைத்தாயிருக்கும்படி வெகுஜாக்கிரதையோடு இச்சரிதக் மூலம் தொன்றுதொட்டு வந்திருக்கிறது.” “ராஜாவளியென்ப வத்தல சரிதங்களினின்றும் பல்லோராலியற்றப்பெற்றுள்ள சொல்லப்பட்ட இரண்டு நூல்களும் (மகாவம்சம், ராஜர, தொடர்ச்சியாய் இலங்கைச்சரிதத்தை போர்ச்சுகல் தேசத்தருமவர்க்கெதிராளிகளான உலாந்தருக்கும் உண்டான பே முடிவு வரைக்கும் சரித்திரத்தைக் கொண்டுபோகின்றன.”

ஆதலால் தொன்று தொட்டு ஆன்றோரால் ஆளப்பெற்ற கதைகளும் இவ்விருபெருங்காப்பியங்கட்குணங்கிய சரித்திர பங்களும் செங்குட்டுவச் சேரன் பெருவேள்விவேட்டகாலத்து கையரசன் முதற் கயவாகுவே யென்பதைக்குறிக்க, ராஜாவா திரவாராய்ச்சியில் கம்பத்தகுந்ததேயாயின், இக்கொள்கைவு, இஃதிற்தேயாயினும் பிறசான்றோர் சிலர் கொள்ளுமாறு மே, செய்திகளை இரண்டாங்கயவாகுவடனினக்குவதற்குச் சிற் றைந்தோற்றவில்லை.

ஆயின் முதற்கயவாகுளின்காலம் யாதோ எனின் மக க. பி. 113—135 என்று கூறும். இதனுடைய இக்காலவல யின் உன்மையெற்றேயாயினும் இப்பெயர் பெற்ற இவன்பிக ன்காலக் தவறாகக் கொள்ளவிடவில்லை. பன்னிரண்டாம் நூற்றா டையப் பருவத்தில் இக்களிகள் பலரும் இருந்து செழித்தனர். கொள்வதற்குத்தக்க சான்றுகள் முன்னமேயே காண்பித்துவ காலஞ்சென்றகனவான் ஸ்ரீமத்சுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் எப நூற்றாண்டில் வதிந்தவரென்று கொள்ளப்பெற்ற சுந்தரமூர் னர் “கொடுக்கிலா தனைப்பாரியே யென்று கூறினுங்கொடுப்ப, பென்று விளம்பினாராதலாலும் இப்பெருங்காப்பியங்கள் மெதம் உன்னத நிலையில் நிறுவியதைக் குறிப்பதாலும் இக்களிக் காலம் அந்நூற்றாண்டு என்று கொள்ளவியலாது. ஜெனரல்கன்ன என்பவர் கொள்கைக்கேற்ப புத்த நிர்வாணம் கி. மு. 543-ல் 477-லேயே என்று தேர்ந்தாலும் முதற்கயவாகுளின் ஆட்சி கி. கி. பி. 179—201 ஆகும். மகாவம்சத்தில் வரைந்துள்ள பூர்

சேந்தமிழ்.

பிறை அபத்தமென்று நிலைநிறுத்தப் பெறுமளவும் இக்காலவரை
 யநிலையாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் ப்ரொபெஸர்
 டீன்டீஸ் அவர்கள் சஞ்சி முதலான விடங்களில் அகப்பட்ட
 தேதங்களுக்கும் மகாவம்சத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமையை அவரே
 பளத்தஇந்திரா என்னும் புத்தகத்தில் 200—299, 300-ம்
 ில் தெரிவிப்பதனால், தமிழ் மிகச்சிறப்புற்றோங்கிய கா
 ற்றேனும் கிறிஸ்தாப்தம் இரண்டு மூன்றாம் நூற்றாண்டுக
 ின்னிறுத்தவொண்ணாதென்பது. திண்ணம். கிறிஸ்துகாலத்தி
 ன்னமே வெகுதரம் இலங்கைமேற்படையெடுத்துச் சென்று
 முதல் நூற்றாண்டினிடையிலேயே அத்தீவையாண்டவர்களா
 யிழர் செருக்குக்கு இது முழுதுமிணங்கும். இச்செய்திகளை
 துகிரேக்கவரசர்களாடன் தமிழரை ஒருங்கு படுத்திக்கூறிய
 சக்கரவர்த்தி சாசனத்தையும் ஒருங்கு நோக்கின் இத்தமி
 ய உயர்ந்த நாகரீகம் வெகுபண்டைக்காலத்தென்று கொ
 ங்கொடுக்கும்.

கையவாகு வென்பான்தவிர தமிழருக்கு நட்புப்பூண்ட சில
 வெம்மைகொண்ட சிலரையும் சிலப்பதிகாரத்தில் காணலாம்.
 ட்வெனுக்கு நட்புப்பூண்டு அவன் பாலகுமாரன் மக்களாகிய
 சயரைக் கண்டிக்க வடதிசைப் போந்த அந்நாள் கங்கையைக்
 ற்கு நாவாய் உதவிய நண்பர் “நூற்றுவர் கன்னர்.” இக்கனக
 ற்க்குதவி புரிந்தவர்,

“உத்தரன்விசித்திரானுத்திரன் பாவன்
 சித்திரன் சிங்கன் தனுத்தரன்சுவேதன்”

ன்பார். ஸ்ரீமதுகனகசபைப்பிள்ளை பவர்கள் நூற்றுவர்களென்
 தே மச்சபுராணத்திற்கானும் சாதகர்ணி என்னும்பதத்திற்கு
 பெயர்ப்பாகக்கொள்வர். இத்தகைக் கொள்கைக்கு, இவங்
 டுகள்.

“அருத்தமிழாற்றலறிந்திலராங்கெனச்
 சிற்றங்கொண்டிச்சேனைசெல்வது
 நூற்றுவர்களெனர்க்குச்சாற்றி”

யு ஓரிடத்திலும்,

“வேற்றுமையின் நிமின் னெடுகலத்த
நூற்று வர்கன்னர்”

என்று மற்றோரிடத்திலும் “கங்கைப் பேரியாற்றுக்கன்னரிற்பெற்ற வங்கப்பிதப்பு” என்று வேறோரிடத்திலும் வரைந்துள்ளது முரணும். தவிர சதகர்ணியென்னும் பெயர் ஸ்ரீமான் பந்தார்க்கர் என்பவருடைய தக்கணசரித்திரத்திற்கண்டபடி ஒருவம்சத்தின் பெயரேயன்றி ஒருவன் பெயரன்று. ஆயினும் சதகர்ணியென்பது ஒருவன் பெயரேயாய் அவ்வம்சாவளியின் முதலில் கி.மு. 40-கி.பி. 16-க்குள் காணப்படுகிறது. அவ்வார்த்தையை நுண்செனியென்று மொழிபெயர்ப்பது நூறுசெனியென்று வியப்புக்கற்றாய் மொழிபெயர்ப்பதிலும் நன்றியிருக்கும். அன்றி அக்காலத்தவராகிய இளங்கோவடிகள் நூறு என்னும் அளவடைபைக் காதினமேலன்றி மனிதர்மேலேற்றி மொழிபெயர்த்தனரென்பது ஒவ்வாது. தவிர இவர்கள் மகததேசம் தங்கள் ராச்சியத்தில் சேர்ந்திருந்தபோதிலும் தக்கணத்திலாண்டவர்களாய் இருந்தனர். அப்படியே “நூற்று வர்கன்ன” ரென்றதை சதகன்னியென்றே எடுத்தாளப்படுகிலும் செங்குட்டுவன் காலத்திய சதகன்னி மகாராஷ்டிரத்தில் கி. பி. 154-முதல் 174-வரை ஆண்டு 172—202-வரை தெலுங்கணத்தில் ஆண்டவனான யக்ஞசிரி சதகர்ணியாயிருத்தல் கூடும். இப்படியேயாயினும் தெலுங்கணத்தில் கி. பி. 202-முதல் 208-வரை ஆண்ட விஜயனென்பான் பெயர் எல்லாப்புராணங்களிலும் காணப்பெறும். ஆயினும் செங்குட்டுவன் கங்கைக்கரைபோய் “உத்தமரீஇ” கனகவிஜயருடன் போர்செய்தானென்பதற்கிது முரண்படும். இஃதெற்றேயாயினும் செங்குட்டுவனிக்காலத்து விளங்கியவன் என்பது, செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய இமயவரம்பன் றெடுஞ்சேரலாதனும் ஆரியப்படைதந்த றெடுஞ்செழியனும் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானும் ஆரியப்படைவெங்கண்ட செய்தியினின்றும் ஊகிக்கலாம். இக்காலத்தே நாகபாணன் என்பவனும் அவற்குப்பின் வந்த ரிஷிபதானென்பவனும் ஜீனார் என்னும் ராஜநானியிலிருந்து மகாராஷ்டிரத்திற்கேளம் வரையிலாட்சி செலுத்தினதாகத் தோற்றினதினாலும் இவர் வம்சத்தையும் மாளவதேசத்தை ஆண்ட சஷ்டணன் என்பவன் வம்சத்தையும் அழித்தவர் கோதமபுத்திரசதகர்ணியென்பானொடு அவன்

மகன் புலோமவீத் அல்லது புலிமாயி என்பதனாலும் இத்தமிழ் வேந்தர்கள் கோதமிழ்த்ரசதகர்ணிக்கு உதவிபுரிந்திருத்தல் சாத்தியமென்பது ஒருதலை. கோதமிழ்த்ரசதகர்ணி குண்டுருக்கருகிலிருந்துவந்து இச்சகரைப் புறங்கண்டு தம்முன்னே ரிராச்சியத்தைக்கைக்கொண்டானென்றும் மலையச்சிமய பர்வதங்களைச் சூழ்ந்த நாடுகள் அவராட்சிக் கடங்கியவையென்றும் தெரியவந்திருப்பதையும் சோழன் கரிகாலன் வச்சிரநாட்டு மகத அவந்தி அரசர்களினால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றானென்பதையும் உற்றுநோக்கின் இக்கரிகாலன் செய்தியை முழுதுங் கற்பனையாகக்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. மேலாராய்ந்த விஷயங்களையெல்லாம் ஒருங்குபட நோக்கின் செங்குட்டுவன் காலம் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டென்றும், தமிழ் மிகச் செழிப்புற்றோங்கிய காலம் கி. பி. 2, 3-ம் நூற்றாண்டுகளேயென்றும் கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறது.

கி. மு. மூன்றாம் பாதத்தில் பௌத்தமதம் தென்னிந்தியாவிற்குப் புகுந்தது. அது இங்கு ஊன்றியுயர்ந்தோங்குவதற்கு அக்காலத்து நிலைமையில் வெகுநாள் பிடித்திருக்கவேண்டும். மணிமேகலையில் விரித்துரைக்கப் பெற்றிருக்கும் பௌத்தமதக் கொள்கைகளைக் கொண்டு நோக்கின் இலங்கைச் சரிதங்களை மொழிபெயர்த்தவராகிய கிறிஸ்தவ விதவான்களும் வியக்கத்தக்கதாய்ச் சிறந்தகொள்கையினின்றும் சற்றும் வழுவாததாய் அம்மதம் இங்கு இருந்ததென்று கொள்ளவியலும். ஆகையினால் கிறிஸ்தாப்தமுதல் நூற்றாண்டுகளே தென்னிந்தியாவில் பௌத்தமதம்சிறந்தோங்கிய காலமாகும். சீனயாத்திரிகரான பாஹயன் என்பவர் இத்தேசத்திலிருக்கும்போதே பௌத்தமதம் தன்மை புரண்டு பிராம்மணமதம் எதிரிடத்தலைப்பட்டது. அதற்குப்பின் இரண்டுமூன்று சதமானங்களில் பௌத்தமதம் துடைக்கப்பெறத் தமிழ்த் தேயத்தில் சைவவடிவார் வைஷ்ணவாழ்வார்களானபெரியோர் பெருமுயற்சியால் பிராமணமதம் புவன்சுவாங் யாத்திரிகர்காலத்தில் இழந்த சீரைத் திரும்பப்பெற்று விளங்கிற்று. இக்காலத்தினின்றும் விளைந்த வாதங்கள் சமணருக்கும் பிராமணருக்குமேயன்றி, பிராமணருக்கும் பௌத்தருக்குமவ்வளவாய்க் காணப்படவில்லை.

துங்கபத்திரைக்குத் தென்பாற்பட்ட நந்தேயமானது பின் வரும் ஆட்சிப்பாடடைந்திருந்தது. காவிரிமுகத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் காவிரிக்கரையே சென்று கரூர்க்கருகில் அந்திபுகும் அமராவதிக்கரைமார்க்கமேபோய் அதுபிறக்கும் மலையமலையடிவாரம் வரைக்கும்போனால் சேரபாண்டிநாட்டெல்லையைக் குறிப்பிட்டதாகும். கரூரினின்றும் சோழன் தொண்டிக்குக் கொஞ்சம் தெற்காக சமுத்திரக்கரைவரை நேர்தென்கிழக்காய் ஒரு வரியிழுப்பின் அதற்குத்தென்னை பாண்டியர்க்கும் வடநாடு சோழர்க்குமுறித்தானதாகும். ஆயின், அவரவரது என்று மேற்குறிக்கப்பட்ட நாடுகள் எப்பொழுதும் அவரவர் வசப்பட்டதேயென்று கருத வொண்ணாது. எல்லையூர்கள் வெகுஜாக்கிரகையோடும் அரண் முதலியவைகளாற் பலப்படுத்தப்பெற்றதனால் அவைகளை யடக்கியாள்வது வெகு கடினமென்று அக்காலத்தியவாசர்கள் தெரிந்தனரென்று ஊகிக்கலாம். புகார் அரசவீடாயிருந்தகாலத்திலுங்கூட சோழர்கள் எப்போதும் மேற்கே உறையூரையும் வடக்கே காஞ்சியையும் போர்க்குரிய போரண்களாய் நிருமித்திருந்தனரென்பது காணக்கிடைக்கிறது, இம்மூவேந்தர்நாடும் கூடுமிடம் கரூர் என்பதற்கு இதனருகில் விளையுந்த பெரும் போர்களேசான்றும். ஆகையால் இந்நாடும் முக்கியமாய் அதன் மலையிடங்களும் சிற்றரசரான்தளால் நிரம்பியதாய் இப்பேரரசர்கள் வன்மைக்கும் தன்மைக்குத்தக்கபடி அடங்கியேனும் அதிர்ந்தேனும் வதிந்து இருபெருநாட்டெல்லையுக்கு இடைப்பட்டனவாயிருந்தன. இம்மாதிரியாக இருங்கோவேள்நாடு மைசூருக்கும் குடகுக்கும் மத்தியிலும் சேரவம்சத்தவனை அதிகமானஞ்சிதகடீர்நாடு அதற்கருகிற்றெற்கேயுமிருந்தன. பழனிமலைக்குச் சுற்றியிருந்தநாடு நல்லூர்க்கதிபதியான பேகனதாம். இதற்கும் தகடீர் நாட்டிற்கும் நடுப்பட்டது பாரியின்பறம்புநாடாகக்கொள்ளலாம். இதற்குக் கிழக்கு இக்காலத்திய சேலமும் கோயம்புத்தாரும் சேர்ந்த கொங்குநாடாகும். இதற்குச் செங்கிழக்காய் கிழ்சமுத்திரக்கரையருகிலுள்ளது திருக்கோவலூரான் காரியின்மலாடு. இதற்குத் தெற்குப் பட்டு வடக்கு காஞ்சியையுமுட்கொண்டது சோழநாடு பாலைக்காட்டுக்கணவாய்க்குத்தெற்கிற்றாய் மலையமலையின் பொசு குன்றைச்சுற்றிய நாடு ஆய்க்குரியதாயும், அதற்கெதிர்ப் பி

கொற்கையைச்சுற்றியது எவ்விக்குரியதுமாகும். செங்குட்டுவச்சேரா னுட்சிக்கடைசியிற் காரியினுதவியால் ஒரியிடம்கொண்ட கொல் லிமலையினின்றும் கடற்றுறைப்பட்டினமான தொண்டிவரைக்கும் சோழ பாண்டிநாட்டிற்கிடையாடு, சேரவதிகாரியொருவனுட்சிக்கட ங்கியிருந்தது; இவனே யானைக்கட்சேயென்பான். இத்தகையபாகு பாடு ஒரோமாதிரியாய் நிலைபெறாமல் சிற்சிலகாலங்களிலேயே வேறு பட்டு மாறிக்கொண்டிருந்தனவென்பது அக்காலத்திய நூல்களி னின்றே வெளிப்படும்.

இப்பொழுது நாம் கருதிய இக்காலத்தை சேரவுயர்வுகாலமென் று சொல்லத்தகும்; ஏனெனில் முடியுடைவேந்தர் மூவருள்ளும் இக் காலத்து, செங்குட்டுவச் சேரனேசிறப்புற்றோங்கியுள்ளோன். இத ற்குப் பிற்காலம் சேரார்க்கும் பாண்டியர்க்கும் போருண்டாய்ச் சேர வுயர்வுகுலையப் பாண்டியர்களே காரணராயினார்கள். இதினின்றும் பல்லவ உயர்வு பெறவாரம்பித்த சுமார் கி. பி. 400வரை இத்தேய த்து நிலைமையையறியுயன்றசான்று இல்லைபோலும். சமுத்திரகு ப்தன் சமகாலத்தவனான காஞ்சிவிஷ்ணுகோபன் காலத்தினின்றும் பல்லவ உயர்வாரம்பித்து, சளுக்கியர் அரசவீடான வாதாபியைச் சுமார் கி. பி. 640-ல் சுட்டெரித்த நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் மிகத்த னைத்தோங்கியது. இதினின்றும் சுமார் 100-வருடங்களுக்குப்பின் கங்கர்க்கும் பாண்டியர்க்கும் கும்பகோணத்திற்கருகில் சண்டைவி னைந்ததுகண்டுள்ளாம். இத்தகைய செய்கை நமக்குத்தெரிந்தமட்டும் பாண்டியர்கள் செய்துள்ளார். இப்பரியாயதிபத்தின் தெற்குமுனை யிலிருப்பதால் அவர்கள்நிலைகுலைவின்றி, ஏனைய அரசர்கள் சீர்குன்று ம்காலத்தெல்லாம் மேலெழுந்தவராவார், சரித்திரவராய்ச்சியிற் கண் டமட்டும் இத்தென்தேயத்தரசர்கள் தக்கனத்தினின்று தெற்கு வ ரவொண்ணாதபடி எதிர்ப்பதே தொழிலாய்ப் பூண்டிருந்தனர். பல் லவர்கள் உயர்வடைந்தகாலமுதல் இத்தென்தேயத்தரசர்களின் நி லைமை ஒருவாறு தெளிவாய்ப் புலப்படும். வரகுணபாண்டியன் கங் றைத் தன் தேயம்புக ஓட்டினான். அதற்கொரு நூற்றாண்டின் பின் நவீன சோழராஜவம்சமொன்று முன்வந்து மிகச் செழிப்புற் றபகாலத்து விஜயநகர்ச் சக்கராதிபத்தியத்தின் அடைந்த விரி

வைச் சோழர்கள் பெறச்செய்தனர். இச்சோழர் சிர்குன்றவே தெற்கிருந்த பாண்டியரும் வடக்கிருந்த போச்சலரும் சோணம்புகுந்தனர். இவ்விருவம்சமகத்துவமும் வடக்கிருந்து படையெடுத்து வந்த மாலிக்காபெரால் அழிவுபெற்றது. இம்மகம்மதிய உயர்வை நீக்க பெருமுயற்சி செய்த சிற்றரசர் அனேகர். இவர் பெருமுயற்சியெல்லாம் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் நிலைபெற்ற விஜயநகரசக்கராதிபத்தியத்தாற் பயன் பெற்றது. இச்சக்கராதிபத்தியம் உடைந்தழியவே தென்னிந்தியாவில் இந்துக்கள் ஆட்சி முடிவுபெற்றது. ஏனெனின் மஹாராட்டிர சக்கராதிபத்தியம் நந்தேயசரித்திரத்தில் மற்றொரு பாகுபாட்டிற் கிணங்கியதாம்.

முற்றும்.

உ

நல்லொழுக்கம்.

(சடுக-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

[முநீ: இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்ந்தது.]

மற்றப் போதகர்கள் அனைவரினும் ஸ்திரீயானவள் உருக்கமாய்க் கற்பிக்கிறாள். மனிதநாதி விஷயத்தில் புருஷர் புத்திதத்துவமாகவும் ஸ்திரீகள் தயாதத்துவமாகவும் இருக்கின்றனர். அவன் தீர்மானத்தத்துவமும், அவள் உணர்வுத்தத்துவமும், அவன் பலமும், அவள் கருணையும் அலங்காரமும் ஆறுதலுமாக இருக்கின்றனர். நல்ல சபாவமுள்ள ஸ்திரீயினுடைய அறிவும், முக்கியமாய் அவளுடைய அன்பின்மூலமாகக்காரியப்படுவதாய்த்தோற்றுகிறது. இவ்வாறு மனிதன் அறிவை வளர்த்தபோதிலும் ஸ்திரீயானவள் முக்கியமாய் ஒழுக்கத்தை உறுதிப்படுத்துகிற உணர்வுகளை வளர்க்கின்றனள். அவள் ஞாபகத்தில் வசிக்கிறாள்; அவள் இருதயத்தில் தங்குகிறாள். அவள் நம்மைக் கேவலம் நம்பும்படிசெய்வதை அவள் நேசிக்கும்படிசெய்கிறாள். முக்கியமாய் அவள் மூலமாகத்தான் நாம் போக்கியதையடைபசக்தராகின்றனம்.

ஒழுக்கத்தைச் சிசுவித்து உண்டாக்குவதில் முறையே விளங்கிய தந்தையுடைய சக்திகள்-சென்ட் ஆகஸ்டைனுடைய ஜீவிய சரிதத்தில் விசேஷமாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தாகஸ்டியின் எளியமனிதனாகிய ஆகஸ்டைனுடைய தந்தையானவர் அவருடைய குமாரனது சாமர்த்தியங்களைப் பற்றிப் பெருமைபாராட்டி அவனுடைய மனசில் உயர்ந்த கல்வியைக்கொடுக்க முயற்சித்துத் தன்னுடைய சொத்தின் திறத்திற்கு அதிகமாகச் செலவிட்டதற்காகப் பக்கத்திருக்கிற தக்கவர்களால் புகழப்பட்டார்; ஆனால் அவனுடைய தாயார் மோனிக்கா என்பவள் தன் மகனுடைய மனசை மிகவும் நல்லநோக்கத்தில் நடத்தவிரும்பி அன்புள்ள சிரத்தைகொண்டு அவனுக்கு ஆலோசனை சொல்லி அவனை வேண்டிக்கொண்டு யோக்கியமாயிருக்க அவனுக்குப் புத்திசொல்லி அவனுடைய துன்மார்க்கநடத்தையினிமித்தம் உண்டான அதிக வருத்தம் கஷ்டங்களுக்குள்ளும், கடவுள் கிருபையுண்டாகிறவரை, அவனுக்காகக் கடவுள் பிரார்த்தனையில் ஒருபொழுதும் ஒழிவடைந்ததில்லை. இவ்வாறு கடைசியில் அவனுடைய அன்பானது வெற்றியுற்று அவனுடைய பாக்கியம் பெற்ற புத்திரன்மட்டுமல்ல அவனுடைய கணவனும் நல்லொழுக்கத்திற்குத்திரும்பியதால் அந்தந்தாயினுடைய பொறுமையும் நற்குணமும் சபலமாயின. வெகுகாலம் வாழ்ந்து தன் கணவனுடைய மரணத்திற்குப் பிற்பாடு மோனிக்கா ஆனவள் அன்பின் வயப்பட்டுத் தன் மகனைப்பாதுகாப்பதற்கு அவனுடன் மிலன் நகரத்திற்குச் சென்றனள். மகனுடைய முப்பத்து மூன்றாவதுவயதில் அங்கே அவள் இறந்தாள். அவளுடைய நிர்தர்சனமும் போதனையும் அவனுடைய மனதில் மிகவும் அழுந்திப் பின் ஒழுக்கத்தைநிலைமைப்படுத்தியது அவன் வயதின் ஆரம்பத்திலே தான்.

ஒரு குழந்தையினுடைய மனதில் நல்லொழுக்கத்தின் சின்னங்கள் அதிபால்யத்தில் அழுந்தி, மத்தியகாலத்தில் தூபிமானமுற்றுதுர்க்குணத்தோடும் கூடியிருந்து முதிர் வயதில் அந்நல்லொழுக்கம் திரும்ப உண்டாகப் பெற்றவர்களுடைய சரித்திரங்கள் இதுபோலொத்த அநேகமிருக்கின்றன. தாய் தந்தையர் தங்கள் குழந்தைகளிடத்தில் நேராயும் யோக்கியமாயுமுள்ள ஒழுக்கத்தையுண்டாக

குவதற்கு அவர்களால் முடிபுமாறு செய்தவையனைத்தும் வெளிக்கு வியர்த்தமாகக் காணலாம். அது ஜலத்தில் கரைத்து இழந்துபோன ரொட்டிபோல் தோற்றுகிறது. ஆனால் உத்தேசம் இருபது வருஷம் களுக்குமேல் தாய் தந்தையர் நிர்வாணபதம் அடைந்த பின்னர் அவர்கள் தங்கள் புத்திரர் புத்திரிகளுக்கு, முன்பே சைசவத்தில் காட்டிய நல்ல அனுஷ்டானமும் விதியும் கடைசியில் உற்பலித்து பயன்படும்படி சிலசமயம் சம்பலிக்கின்றன.

அப்பேர்ப்பட்ட திருஷ்டாந்தங்களில் ஒன்று கவிஞராகிய கௌப்பரின் இஷ்டரான ஆல்னியின் ஜான்ரியூட்டன் என்பவருடையது மிகவும் முக்கியமானதாயிருக்கிறது. அவர் தாய்தந்தையருடைய மரணத்துக்கு வெகுகாலத்துக்குப் பின்னும் வாலிபத்திற் கப்பற் காரனாயிருக்கையில் துன்மார்க்கருடையை உரித்தானவராயிருந்த பின்னும் திடீரென்று அவருடையதுன்மார்க்கத்தின் உணர்ச்சி உதித்தது. அப்பொழுது தான் குழந்தையாயிருக்கும் பொழுது அவருடையதாயார் அவருக்கு அளித்திருந்த கற்பனைகள் அவருடைய ரூபகத்தில் தெளிவாய் உண்டாயின. அவளுடைய வாக்கானது இறந்த வரிடத்தில் நின்று வந்தாற்போன்று தித்து, அவரைச் சன்மார்க்கத்திற்கும் நற்குணத்திற்கும் மெதுவாய்த்திருப்பிற்று.

அமேரிக்கர் மாதிரியாகிய ஜான்ரேன்டல்பைப்பற்றிய வேறொரு திருஷ்டாந்தமுண்டு. அவர் ஒருகாலத்திற் சொன்னதாவது “ஒரு ரூபகம் எனக்கு இல்லாதிருந்தால் நான் சிரிசுவாதியாயிருந்திருப்பேன்; அந்த ரூபகம் வருமாறு காலம் சென்ற என்னுடைய மாதா என் சிறிபகையை அவளுடையகையில் எடுத்துவைத்து என்னை முழந்தாட்பணியிடும்படி செய்து ‘பரமண்டலத்திலுள்ள எங்கள் பிதாவே’ என்று சொல்லும்படி செய்வதுவழக்கம்”. ஆனால் மொத்தத்தில் அப்பேர்ப்பட்ட திருஷ்டாந்தங்கள் சிற்சிலவாகவே மதிக்கப்படவேண்டும். ஒழுக்கமானது சிறுவயதிலே மனசைப்பற்றிக்கொள்கிறபடியால் மனிதத்தன்மையடைகிறபொழுது வரவர ஸ்திரப்பட்டுக்கொண்டேயிருப்பது சாதாரணமாய்க் காணப்பட்டிருக்கிறது. சௌத்தி என்பவர் சொன்னதாவது, “நீ எவ்வளவு காலம் வசிக்கிறதாலும் முதல் இருபது வருஷம் உன்னுடைய ஆயுசுக்கெல்லாம் செ

ம்பாதிபாகின்றன," அவைகள்தாம் அநேகமாகப்பயனை அந்தர்க்கத
 மாயுடையன. இற்றுப்போன பொய்யனும் காமியுமான டி. ஆர்.
 வால்க்காட் என்பவர் தன் மரணப்படுக்கையிலிருந்தபொழுது அவர்
 இஷ்டர்களிலொருவன் அவரைத் திருப்தி செய்கிறதற்காகத்தான்
 ஏதாவது செய்யக்கூடுமா என்று கேட்டான். "ஆம்" என் இளமை
 யைத்திரும்பத்தாரும்" என்று சாந்தன்மையுடைய அவர் ஆவ
 லோடு சொன்னார். அதைமட்டும் அவருக்குக் கொடுத்தால் அவர்
 பச்சாத்நாப்ப்பட்டுத் தன்னைச் சீர்படுத்திக்கொள்வார். ஆனால் அப்
 பொழுது காலம் கடந்து விட்டது. அவர் ஜென்மம் வழக்கமென்
 கிற விலங்கினால் கட்டப்பட்டு அடிமைப்பட்டுவிட்டது.

கானசாஸ்திர கவிஞனாகிய கிரீட்டிரி என்பவர், ஒழுக்கத்தைப்ப
 யிற்சிசெய்தற்கு ஸ்திரீகள் முக்கியம் என்ற உயர்ந்த எண்ணப்
 கொண்டு ஒரு நல்ல தாயைப் பிரகிருதியின் உயர்ந்த சிருஷ்டியாக
 விவரித்தனர். அவர் கூறியது உண்மையேயாம். தந்தையரினும்
 எவ்வளவோ அதிகமாய் நல்ல தாய்பார் மனிதரின் ஒழுக்கத்தை இ
 டையறது புதுப்பித்தற்கு உபகாரப்படுகின்றனர். பாஞ்சபெளதிக
 மான ஆகாயமானது ஸ்தூலசீரத்திற்கு உரிமைப்படுவதுபோன்
 று, அவர்கள் மனிதனுடைய சன்மார்க்க ஸ்திதிக்கு ஆதாரமாகிய
 குடும்ப யோக்கியதையை உண்டாக்குதற்குக் கருவியாகின்றனர். ஸ்திரீ
 யானவள் அறிவினால் எழுந்த நற்குணம், இனிமை, பசும் முதலிய
 குணங்களால் மிகத்துய்மையும் ஆண்மையுமான சுபாவங்கள் வளரு
 தற்குத் தகுதியான மனக்களிப்பும் மனத்திருப்தியும் ஆறுதலுமாகிய
 ஆகாயத்தைக் குடும்பத்தில் வசிப்பவர்களைச் சூழும்படி செய்கிறாள்.

சன்மார்க்கமும் மகிழ்வுக்கமும், மனக்களிப்பும், பரிசுத்தமும்
 உள்ள ஸ்திரீயினால் ஜனப்பட்ட மிகவும் எரியகுடியானது இவ்வா
 று சௌக்கியத்திற்கும் சற்குணத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் இருப்பி
 டமாயிருக்கலாம். கிரகஸ்த ஆச்சிரமத்தில் ஒவ்வொருமேன்மையா
 ன உறவினர்க்கும் காட்சிஸ்தலமாயிருக்கலாம்; அது இருதயத்திற்
 குத் தேவாலயமாகவும், பிறப்பின் துன்பத்தைப்போக்கப் புகலிட
 மாகவும், வேலைசெய்தவர்க்கு இனிமையான இளைப்பாறும் ஸ்தலமாக

வும், கஷ்டத்தில் ஆறுதல் ஸ்தானமாகவும், செழிப்பில் செளரவப் பொருளாகவும், எக்காலத்திலும் இன்பப் பொருளாகவும் இவ்வாறு மனிதனுக்கு மனோம்மியமான பலவித சம்பந்தங்களால் பிரியமுள்ளதாகலாம்.

இவ்வாறு நல்ல குடும்பமானது இனமையில் மட்டுமன்று, முதுமையிலும் மிகவும் நன்மையான கல்விச்சாலையாயிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் இளைஞரும் முதியோரும் மனக்களிப்பையும், பொறுமையையும், தன்னடக்கத்தையும், பரோபகாரமும் கடமையுமாகிய தன்மையையும் நன்றாய்ப்பயில்கின்றனர். ஐசேக்வால்ட்டன் என்பவர் ஜியார்ஜ் ஹெர்பட்டுடைய தாயைப்பற்றி சொல்வது வருமாறு. அவள் தன்னுடைய குடும்பத்தைக் கண்டிப்பாயாவது வெறுப்பாயாவது அல்லாமல் குழந்தைகளுடைய விளையாட்டுக்கும் இன்பத்திற்கும் இணங்க, இனிமையுடனும் புத்திசாலித்தனமான ஜாக்கிரதையோடும் நடத்திவந்தாள். அந்நூல் அந்தக்குழந்தைகள் அவள் கூடவே மிகுதியான நேரத்தைக்கழிக்கப் பிரியப்பட்டனர். அது அவளுக்கு அதிகத்திருப்தியாயிருந்தது.

கிரகம்தான், சுமுகமான குணத்தைப் பயிற்றுவதற்கு உண்மையான இடம். அதை யெப்பொழுதும் அனுஷ்டானத்திற் பயிற்றுவதில் சிறந்தவர் ஸ்திரீகளேயாவர். ஸ்திரீகள் இல்லாப் புருஷர்கள் பால்சூடியில்லாத கன்றுகளுக்குச் சமானமென்னும் பழமொழி உண்டு. பரோபகார குணமானது ஓர் மத்தியஸ்தானத்தில் நின்று பானியது போல, கிரகத்திலிருந்து பரவுகின்றது. ஜனசமூகத்தில் நாம் உரிமைப்பட்ட சொற்பபந்துக்களை நேசிப்பதானது, சகல ஜனங்களுக்குமே செய்யும் பரோபகாரமான குணத்திற்கு மூலமாயிருக்கின்றது என்றுபர்க் என்பவர் சொன்னார். மிக்க அறிவிலும் நன்மையிற் சிறந்தவருமான இவர்கள் தம்குடும்பத்தின் தீர்மலமான கூட்டத்திலுள்ள குழந்தைகளை முன்னர் வைத்துக்கொண்டு இருப்பதில் எழும் பெருங்களிப்பையும் பேரானந்தத்தையும் உரிமைப்படுத்த வெட்கமடைய மாட்டார்கள். ஒரு மனிதனுடைய தூய்மையும் கடமையுமுள்ள ஒழுக்கமானது வெகு ஜனங்களுக்குச் செய்யத்தக்க காரியத்

திற்கும் கடமைக்கும் மிகப்பயனுற்ற சாதனமாகின்றது. தன் குடும்பத்தை நேசிக்கிறவன் தன் தேசத்தை நேசித்து அதற்கு ஊழியஞ் செய்வதற் குறைந்த பிரியமுள்ளவனல்லன்.

ஆனால் ஒழுக்கத்தை வளர்த்தற்குரிய விடுகள் நன்மையான கல்விச்சாலைகளாவதுடன் தீமைக்குப் பயிலிடமாகவுமாகலாம். சைசவத்திற்கும் கௌமரத்திற்கும் நடுவே வீட்டிலுள்ள அறியாமையினுண்டாகக் கூடிய கேடு எவ்வளவு எண்ணிறந்ததாயிருக்கிறது! ஆரம்ப சுவாசத்திற்கும் ஒடுக்க சுவாசத்திற்கும் மத்தியில் தகுதியற்ற தாய்மாராலும் செவிலிகளாலும் சம்பவித்த சன்மார்க்க நஷ்டமும் பிடைபும் எவ்வளவு அதிகமாயிருக்கின்றன! அபாத்திரமான மூடமுள்ள ஸ்திரீவசம் ஒரு குழந்தையை ஒப்புவித்தால் நீ பின்னர் எவ்வளவு கற்பித்தாலும் உன்னை உண்டான தீமையை நிவர்த்திக்கமுடியாது. தாயானவள் சோம்பலும் துன்பார்க்கமும் அணாக்கிரதையுமுள்ளவளாய் அவளுடைய வீட்டில் பொய்வாதமும், அகங்காரமும், அதிருப்தியும் வியாபித்திருப்பின் அது துன்பத்திற்கு இருப்பிடமாய் அதை நோக்கிச் செல்வதிலும் அதனை நீங்கிச் செல்லத் தகுதியுடையதாம். அங்கே வளர்க்கும்படியான நிர்ப்பாக்கியத்தைப் பெற்ற குழந்தைகள் சன்மார்க்கத்தில் குறைவுற்று குருபமடைவர். அது அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் துன்பகாரனாகின்றது.

ஒர் குழந்தையின் பித்திய நல்லொழுக்கமாவது தீயொழுக்கமாவது முழுமையும் மாதாவைப் பொறுத்ததென்று நெப்போலியன் போனபார்ட் சொல்வது வழக்கம். தம்முடைய கருந்தையும் ஊக்கத்தையும் அடக்கத்தையும் கிருகத்தில் தம்முடைய தாயார் பழக்கியதால் தாம் பெரும்பாலும் தமக்கு உலகத்தில் உயர்வுண்டானதாக அவர் சொல்லுகிறார். அவருடைய ஜீவிய சரித்திரக்காரரில் ஒருவர் சொல்லுகிறதாவது “அவருடைய தாயைத் தவிர அவர் மீது வேறொருவருக்கும் அதிகாரமிருக்கவில்லை. அவள் உருக்கம் கண்டிப்பு நீதியாகிய இவற்றால் தன்னை நேசிக்கவும் வணங்கவும் தனக்குக் கீழ்ப்படியவும் செய்யத்தக்க உபாயம் கண்டவள்; அவளிடத்திலிருந்து தான், கீழ்ப்படிதலின் தர்மத்தை அவர் பழகினார் என்க.”

குழந்தைகளுடைய ஒழுக்கத்திற்குத் தாய்மார் ஆதரவென்று மிஸ்டர் டப்ரெல் என்பவருடைய கலாசாலைச் சமாசாரப் பத்திரிகைகளொன்றில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் கண்ட உண்மையானது வியாபார சம்பந்தமான காரியத்திற்கு உபகாரமாய் இருப்பதால் நன்றாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் சொல்லுகிற தாவது, “ஒரு பெரிய பண்டசாலையில் அநேக குழந்தைகள் வேலை செய்த விடத்தில் அந்தக் காரியத்தலைவர்கள் ஒரு பெயனை சீய மிப்பதற்கு முன்னர் அவனுடைய தாயின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி எப்பொழுதும் விசாரித்து அது திருப்தியாயிருந்தால் அவளுடைய குழந்தைகளும் மதிப்புடன் தங்களை நடத்திக் கொள்வார் என்று அவர்கள் கூடியவரை நிச்சயமுற்றிருந்தனரெனக் கேள்விப்பட்டேன். பிதாவின் ஒழுக்கத்தைப்பற்றிக் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை” என்க. தந்தை குடியனாய்க் கெட்டொழிந்து துன்மார்க்கத்திற்குத்திரும்பின விஷயத்தில் தாயானவள் புத்திசாலியாயும் முன்னோசனையுள்ளவளாயுமிருந்தால் அந்தக்குடும்பமானது ஒற்றுமைப்பட்டுக் குழந்தைகள் கண்ணியமாய் வாழ்நாளைக்கழிக்க முடியும் எனவும், ஆனால் அதற்கு மாறாகத்தாயானவள் துன்மார்க்கமுடையவளாய்த்தந்தையெய்வளவு நல்லொழுக்கமுடையவையிருந்த போதிலும் குழந்தைகள் பிற்காலத்தில் நன்மையாயிருத்தல் அருமையெனவும் காணப்பட்டிருக்கிறது.

ஒழுக்கமுண்டாவதில் ஸ்திரீகளாலுண்டாகிய வசவீர்த்தியானது பெரும்பாலும் இரகசியமாகவேயிருப்பது இன்றியமையாமையாம். அவர்களுடைய சிறந்த கர்மத்தை வீட்டின் அமைதியுள்ள ஒடுக்கமான ஸ்தலத்தில் கடமையின்பால் சகிக்கப்பட்ட முயற்சியாலும் பொறுமைபான விடாமுயற்சியாலும் அவர்கள் நிறைவேற்று கின்றனர். அவர்களின் மிகச்சிறந்த வெற்றிகள் இரகசியமும் கிரகத்துக்குரியவளவுமாதலின் லிகிதங்களிற் பதிக்கப்படாமலிருக்கின்றன. சீர்த்திபெற்ற மனிதருடைய ஜீவியசரித்திரத்திலும்கூட ஒழுக்கமுண்டாவதிலும் நன்மையின்பால் மனதைத்திருப்பினதிலும் தாய்மார்கள் புரிந்த செய்கையைப்பற்றி நாம் அநேகமாய்க் கேள்விப்படவில்லை. ஆனால் அது காரணத்தால் அவைகளுக்குரியபயனை எய்தாமற் போகவில்லை. அவர்கள் செலுத்திய போதனா சக்தியானது எழுத

ப்படவில்லையானாலும் அவர்களுக்குப் பின்னே வசித்து எக்காலமும் பயன்களைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

நாம் பெரிய புருஷர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறதுபோல, பிரதாபமுள்ள ஸ்திரீகளைப்பற்றிப்பெரும்பாலும் கேள்விப்படுகிறதில்லை. நல்ல சித்தமுடைய ஸ்திரீகளைப்பற்றித்தான் நாம் விசேடமாகக் கேட்கிறோம். ஸ்திரீ புருஷருடைய ஒழுக்கத்தை நல்ல விதத்தில் உருப்படுத்துவதால் பெரிய சித்திரங்களை வகுப்பதினும், பெரிய புத்தகங்கள் எழுதுவதினும், பெரிய நாடகங்களை உண்டாக்குவதினும், மிகச்சிறந்த பணிசெய்யாநிற்கின்றனர். ஜோஸெப்-டி. மெஸ்டிர் சொன்னதாவது, “ உண்மையாகவே ஸ்திரீகள் சிறந்த கிரந்தங்கள் உண்டாக்கியதில்லை. அவர்கள் ‘இல்லியட்’ அல்லது ‘ஜெருசலம் டிலிவர்ட்,’ அல்லது ‘ஹாம்லெட்’ அல்லது ‘பெய்டிர்’ அல்லது ‘பாரடைஸ்லாஸ்ட்’ அல்லது ‘டார்டப்’ என்னும் கிரந்தங்களை உண்டாக்கவில்லை. ‘சென்ற்பிடர்ஸ்சர்ச்சை’ உண்டாக்கவில்லை! ‘மெஸ்ஸையாவை’ உற்பத்திசெய்யவில்லை. ‘அபாலோபெல்விடர்’ ஆவது ‘லாஸ்ட்ஜட்ஜ்’ மென்ற ஆவது வரையவில்லை. பீஜகணிதநூல் அல்லது தூரநிருஷ்டிக்கண்ணாடி அல்லது புகையந்திரத்தைக்கண்டு பிடிக்கவில்லை.

(இன்னும் வரும்.)

குறிப்பு.

ஆனி-ம் செந்தமிழ்ப் பகுதியில், 420-ம் பக்கத்தில் இறுதிப்பதமாகிய ‘துயராசி’ என்பதைத் ‘துயராசி’ எனவும், 421-ம் பக்கத்தில் 15-ம் வரியில், ‘உபநதி’ என்பதை ‘உபாதி’ எனவும், 421-ம் பக்கத்தில் 19-ம் வரியில் ‘சிறந்த பாகமுண்டு’ என்பதைச் ‘சிறந்த பாகமுமுண்டு’ எனவும் பிழைநிருத்திக் கொள்க.

சிலகுறிப்புக்கள்.

—:0:—

1. மன்றைத்திருவிருந்தான்.

சென்ற மாதத்துச் செந்தமிழில் சேதுசம்ஸ்தான வித்வான் பூர்மான். ரா. இராகவையங்காரவர்கள் எழுதியுள்ள “செவ்வைச்சூடு வாரும் அநதாரியாரும்” என்னும் அரிய விஷயத்தை வாசித்து மனமகிழ்வுற்றேன். ஐயங்காரவர்கள் அவ்விபாசத்தின்கண் திருவிருந்தான் ஊரைக்குறிக்கும்,

“ பொன்னி நதிவா
யுருவத்திகழ்ச்சக்கருமணியுத்தாத்நொருபான்
மருவுத்திருவிருந்தான்வருமன்றைப்பதியிதுவே.”

என்னும் சுந்தரபாண்டியச்செய்யுளை மேற்கோளாய்க் காட்டியுள்ளார். இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் “மன்றை” என்பது பூர்வங்கத்துக்கு நேர்வடக்கே கொள்ளிடத்தின் வடகரையிலிருக்கும் மன்றச்சனல்லூர் என்பது. இம்மன்றச்சனல்லூர் என்னும் பெயர் பூர்வங்கத்துரங்கநாதசுவாமி கோயின் மூன்றாம் பிராகாரத்துப்பதித்துள்ள மூன்றாம் இராஜேந்திரசோழன் சாஸனத்தில் காணப்படுகிறது. இப்பொழுது இது மன்றச்சனல்லூர் என்று பெயர் படுகிறது. திருவிருந்தான் இவ்விடத்தாண்டவனெனின், இவன், அகனங்க நாடாள்வார்கள்என்னும் பெயர் பூண்டு பாச்சிடைத்தம்முடைய இருப்பாகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த சிற்றரசர்கள் வம்சத்தானாகவேண்டும். பாச்சிலுக்கும் மன்றச்சனல்லூருக்கும் தூரம் இரண்டு மைலுக்குள்ளாகத் தானிருக்கும். இப்பொழுதும் அக்கரையில் நாடாவார் கனென்று பட்டம் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் கள்ளர் ஜாதியார் பலருள். ஆதலால் இவனும் கள்ளர் சாதியானிருக்கலாமென்று தோற்றுகின்றது.

பாண்டியரிருவருள் பாண்டிகாட்டரசாட்சியைப்பற்றிவந்த விவாதத்தைத் தீர்ப்பான்வந்த விஜயநகரத்துத் தண்டநாயகனாகிய நாகமநாயகன், இப்பாண்டியரிருவரைத்தவிர்த்துத் தானே பாண்டிகாட்டுக்கு அதிபதியானான் என்று கேள்வியுற்று, அவன் மகன் விசுவநாதன் தென்னாட்டிற்குவந்து தன்தந்தையைக் காலில் தளையைபட்டு விஜயநகரத்துக்கு அனுப்பி, பாண்டியர்கள் விவாதத்தைத் தீர்ப்பவன்போற் பாசாங்கு செய்துகொண்டிருந்து, விஜயநகர ராஜ்யம் துலுக்கர்களால் அழிக்கப்பட்டதென்று கேள்வியுற்றதும், தானும்

தன் தந்தையைப்போலப்பாண்டிநாட்டைப் பற்றிக்கொண்டு ஆறத் தொடங்கினான். இவ்விசுவநாதநாயகன் உடனே பாண்டி நாட்டைப் பல வலிய படைத்தலைவர்களுக்குப் பாகித்துக் கொடுத்துத்தன்னுள் எடங்கியசிறந்தரசராய் ஆளும்படி ஏற்பாடுசெய்து தான் மதுரையி லிருந்துவந்தான். 1 இவன் பெயர் முத்துவிரப்பநாயகன்; இவன் தந்தை பெயர் கிருஷ்ணப்பநாயகன்; ஆதலால் இவனைகிருஷ்ணவிரப் பனென்றும் சொல்லுவார்கள்.

இனி முத்துவிரப்பன் கன்னடப்படைபையை ஜயித்தான் என்றும், அவ்வாறு செய்தவிஷயத்தில் செவ்வந்தியும், திருவிருந்தானும் மிக்க உதவிபுரிந்தார்களென்றும் கூறுவதன்பொருள் இன்னதென்று ஆலோ சிப்போம்.

தலைக்கோட்டையுத்தத்தில் விஜயநகரம்பாழடைந்தபின், விஜய நகரத்தரசர்கள் பெணுகொண்டையைராஜகாநியாக்கி ஆண்டுவந்தனர். முதல் வேங்கடபதி என்னுமரசனுக்குக் குழந்தைகனிருக்கவில்லை. இவன் பெண்சாநியாகிய பாயம்மாள் என்பவள் ஒரு பார்ப்பனப்பெ ண்னுக்குப் பிறந்த சிறுகுழந்தையை அந்தப்புரத்துக்குக் கள்ளத்த னமாய் வருவித்துத் தனக்குப் பிறந்தது என்று சொல்லிவிட்டாள். அரசனும், உண்மையறிந்தவனாயினும், இவளுடைய மனதுக்கு ஒத் துநடந்தான். ஆயினும் இவ்வரசன் இப்பையனுக்குராச்சியங்கொடுக்க இஷ்டமில்லை. ஆதலால் இறக்கும்போது தந்தம்பிமகனுக்குப்பட்ட ங்கட்டினான். அதுமுதல் பிராமணப்பையன் தரத்தார் என்றும் அரசன் தம்பிதரத்தாரென்று மிருகக்ஷிக்காரர்கள் ஏற்பட்டார்கள். இ ருகக்ஷியில் முதலவன் கக்ஷிக்குத் தலைவன் ஜகராயன் என்பான். இ வன் மகளை அப்பிராமணப்பையனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடு த்திருந்தான். ஆதலால் இவன்கக்ஷிக்குத் தலைவனாகவேண்டிய அ வசியம் உண்டாயிற்று. மற்றவன் கக்ஷிக்குத் தலைவன் ஏசம்மநாயக ன். இவன், யாருமறியாப் பிராமணப்பையனுக்கு ஆட்சிகொடுக்க க்கூடாது, இராஜவம்சத்தானுக்கே சேரவேண்டுமென்னும் எண்ண த்தையுடையான். இவ்விருகரத்தாருக்கும் கி. பி. 1614-1616-க்கு

1 இந்தக் காரணம்பற்றித்தான் பாண்டிநாட்டில் பலஜமீன்தாரி களிருக்கக் காண்கிறோம்.

மிடையில் பலசண்டைகள் நடந்தன. அவைகளில் தஞ்சாவூரையாண்ட நாயக்கன் இராஜவம்சத்தானுக்காக ஏசம்மன் கச்சியைச் சேர்ந்தான். மதுரையை யாண்ட வீரப்பன் பிராமணப்பையனுக்காக ஜகராயன் கச்சியைச் சேர்ந்தான். இவ்விருதிறத்தாருக்கும் கி. பி. 1616-ல் மணச்சநல்லூரண்டை ஓர் பெருத்த யுத்தம் நடந்தது என்பதற்குப் பல ஆதாரங்களுள். ஆதலால் ஏசம்மனுடைய கன்னடப்படையை எதிர்த்து, தன் நண்பர்களாகிய செவ்வந்திக்கும் வீரப்பனுக்கும் உவப்பாகும் வண்ணம், திருவிருந்தான் சண்டைசெய்திருக்கவேண்டும். ஆயினும் மதுரைநாயக்கர்கள் பிற்காலத்து பெணுகொண்டையரசர்களுக்காக மதுரையில் அதிகாரஞ்செய்துவந்ததாகச் சாஸனங்களில் கூறிக்கொள்வதனாலும், இராஜவம்சத்தான் பட்டம் பெற்று ஆண்டுவந்தமையாலும் வீரப்பன் தோல்வி யடைந்திருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம்.

து. அ. கோபிநாதராவ்.

2—மதுரை.

பண்டைக்காலத்து மதுரையானது நான்மாடக்கூடலென்று பெயர்கூறப்பட்டுவந்தது. இப்பெயரே பிற்காலத்திய தமிழிலக்கியத்திலும் வெகுவாய்க்காணப்படுகின்றது. சிற்சில சமயங்களில் இதனைச்சுருக்கி மாடக்கூடல், கூடல் என்று வழங்குவதுண்டு. இதற்கு நான்மாடக்கூடலென்று பெயர்வாய்த்ததற்கு கச்சினர்க்கினியர் கவித்தொகை 71-ஆம் பாட்டின் “நான்மாடக்கூடலின் புகளிரும் மைந்தரும்” என்னுமடியின் குறிப்புரையில், “நான்கு மாடங்கூடலின் நான்மாடக்கூடலாயிற்று. அவை திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர்; இனிக்கன்னி, கரியமால், காளி, ஆலவாய் என்றுமாம்.” எனக்காரணங்கூறியுள்ளார். இந்நான்மாடக்கூடலாகிய மதுரை கல்லாடம்பாடிய கல்லாடனார் காலத்துப் பத்துக்கேயில்கள் பொருந்தியதாயிருந்தது என்று,

“வடதிருவாலவாய்திருநெய்தூர்
 வெள்ளியம்பலகள்ளாறிந்திரை
 பஞ்சவனிச்சாமஞ்செழுத்தமைத்த
 சென்னிமாபுரஞ்சேன்றிருத்தளி
 கன்னிசெங்கோட்டங்கரியோன்றிருவுறை;”

என்று “ஆதரங்கூறல்” என்னும் துறையில் குறித்திருக்கிறார். இவற்றுள் திருவாலவாய் வடக்கிலிருந்ததாகவும் நடுவூரில் திருநெய்தூராலயமிருந்ததென்றும் ஏற்படுகிறது. வெள்ளியம்பலமும் ஆலவாயும் வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்தனவென்பது மேற்காட்டிய கல்லாடவரிகளால் விளங்கும். கன்னிசெங்கோட்டமென்பது மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலையோ அல்லது இப்பொழுதுணர்ப்பக்கத்துள்ளதும் கண்ணகியின் பிரதிமை யுள்ளதுமாகிய செல்லத்தம்மன் கோயிலையோ விளங்கவில்லை. கரியோன்றிருவுறை என்பது சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலையில் “நீடுநீர் வையைக்ககா நெடுமால்” என்று கூறியிருக்கும் விஷ்ணுகோயிலாகும். இக்கோயிலின் பெருமானை சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் “பூநீ இருந்தவளமுடையார்” என்றும் அடியார்க்குநல்லார் “அந்தரவானத்தேம்பெருமான்” என்றும் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். இவ்விரு எம்பெருமான்களும் ஒரு கோயிலிலேயே எழுந்தருளிய வந்தானென்பது, இப்போதுள்ள கூடலழகர் கோயிலை¹ தரிசித்தவர்கட்கு நன்கு தோன்றும். இக்கோயிலின் கற்பகிரகத்துக்கீழ்த்தட்டில் பெருமான் வீற்றிருந்ததிருக்கோலமும் மேல்மானிகையில் நின்ற திருக்கோலமும், அதற்கு மேல்மானிகையில் பள்ளிகொண்டதிருக்கோலமும் கொண்டிருக்கிறார். இவ்வெம்பெருமான்களுள் முதல்வரை அரும்பதவுரையாசிரியரும், இரண்டுமூன்று வரை அடியார்க்கு நல்லாரும் குறிக்கிறார்கள் போலும். இந்திரனுக்கோர் கோயிலெடுத்து அவர்க்குத்திருவிழா நடத்துவது பண்டைக்காலத்து வழக்கமென்பது சிலப்பதிகாரம் இந்திரவிழுவரொடுத்த காதையாலும், திருக்காளத்திப்பக்கத்துள்ள தொண்டமாராடு

(1) இவ்வழகிய கட்டிடம் பல்லவசார்பென மத்தில் கட்டியகட்டிடங்களாகிய காஞ்சிபுரத்து வைகுண்டப்பெருமான் கோயில், மாவலிபுரத்துகற்கோயில் முதலியபோல் கற்பகிரகம்மூன்றுமானிகையுடைத்தாய் கூடிய மட்டும்கொடாமலிருக்கிறது. மதுரையிலுள்ள கோயில்களிலெல்லாம் இது மிகப்பழையதொன்று.

(தொண்டைமாணாள்) என்னும் கிராமத்துள்ள கோதண்டராய்ச் சுரத்து சாஸனத்து “இந்திரவிழவுக்குமாக.....நெய் மேற்படி நாளைக்கு நாற்காடி எழுதும்பு.....” என்று கூறியிருப்பதாலும் அறியலாம். இவ்வாறு இந்திரனுக்காகக் கட்டியகோயில் “இந்திரை” என்று கூறப்பட்டதென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

து. அ. கோபிகாதராவ்.

ஸ்ரீ:

பிரதமவித்தியாப்பியாசப்பிரகடனம்.

:o:

(௪௩௦-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

பிள்ளைகளுக்குத் திருத்தமாய்ப் பேசவும் படிக்கவும் கற்பித்துக்கொடுக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் ஸம்பாஷணையையும்படி உற்சாகப்படுத்தவேண்டும்; ஆனால் பிள்ளைகளுக்கு அக்கம்பக்கங்களிலுள்ளவைகளும் அவர்களுக்கு நன்றாய்த்தெரிந்தவைகளுமான பொருள்களைப்பற்றியே ஸம்பாஷிக்கப் பழக்கவேண்டும்.

தமக்கெதிரிலுள்ள சாதாரணமான பொருள்களை உள்ளபடி வர்ணிக்கத் தெரிந்துகொண்டால், இப்பொழுது அநேகருக்கு இருப்பதைப்பார்க்கிலும் உற்றுப்பார்க்கும் வழக்கம் அப்பிள்ளைகளுக்கு அதிகமாய் உண்டாகுகளும்.

அவர்கள் எழுதவும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; வாழ்காலில் அவர்களுக்கு அவசியம் வேண்டியவைகளான கணக்குகளும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

கிராமங்களில் சாதாரணமாக வழங்கும் கணக்கு முறைகளை முதலில் அப்பியவரிக்கவேண்டும்; பிறகு வியவஹாரத்திற்கு வேண்

டியவைகளாய் இதைப்பார்க்கிலும் சிறந்தவைகளான கணக்குகளை யும் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தானே ஒரு கொம்பினாலாயினும் மூங்கி லினாலாயினும் அளவுகோல் செய்துகொண்டு அதை உபயோகப்படுத்தப் பழகவேண்டும்.

எவ்வளவு சுலபமான தேகப்பயிற்சியினாலும் கூடுமானால் உபா த்தியாயர் புதிதாகக் கற்பித்துப் பலவிதமாக விருத்திபண்ணி எப் பொழுதும் பிள்ளைகளைப் பயிற்றவேண்டும்.

தேகப்பயிற்சி செய்யும்பொழுது கட்டளைகள் எப்பொழுதும் அவரவருடைய பாஷைச்சொல்லா யிருக்கவேண்டும். பிள்ளைகளுக்கு அர்த்தம் தெரியாத வேறுபாஷைச் சொற்களை விலக்கிவிடவேண் டும்.

பாடசாலைபின் பக்கத்தில் தோட்டமொன்று இருக்கவேண்டும். அந்தத் தோட்டத்தில் பிள்ளைகள் தாமே பலசெடிகளைப் பயிரிடவே ண்டும்: அது அழகுக்காகவல்ல; செடிகள் முளைத்து வளருவதையும் அவற்றின் உருவத்தையும், அவைபோன்ற மற்றும் பலவிஷயத் தையும் தெரிந்துகொள்வதற்காகவேயாம்.

பெரிய சித்திரங்கள் எழுத முயலாவிட்டாலும், ஒவ்வொரு பி ள்ளையும் சாதாரணமான ஒவ்வொரு பொருளையும் பார்த்தே அதை ப்போல மேற்கோடும் உருவமும் வரையப் பழகவேண்டும்.

பாடசாலைச்சுவர் அடித்தரை அந்தந்தக்கிராமத்தில் விதிகள் போகும்வழி, அல்லது அந்த விதிகளின் ஒருபாகம், வயலின் உருவ ம் இவற்றின் பெரிய ரூபங்களைச் சிறியவைவர யெழுதிக் காட்டப் பழகவேண்டும்; ஆனால் இவைகளெல்லாம் கண்ணால் பார்த்தே யெ ழுதவேண்டும்.

மேலும், சூரியன், சந்திரன், நகூத்திரங்கள், இராப்பகல், பரு வங்கள், கிரகணங்கள், காலசபாவம், காற்று, மழை இவைகளைப்ப ற்றிய சுலபமான விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஒரு கலசத்தில் அடியிலே சிறிய துவாரமொன்றுசெய்து, ஒரு நிமிஷம் அல்லது ஒருமணிநேரத்தில், தண்ணீரோ மணலோ; முற்று ம் ஒழுசிப்போக அகற்குள் இவ்வளவு பிடிக்குமென்று முதலில் கடி காரத்தைப் பார்த்துச் சரிப்படுத்தி, கால அளவைக்குறிக்க 'நிமிஷந் திரமும்' 'மஷியந்திரமும்' செய்துகொள்ளவேண்டும்.

ஒரு கல்லையும் கயிற்றையும் வைத்துக்கொண்டு கடிகாரத்தோ டு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, ஒரு மினிட்டுக்கு அறுபதுதரம் ஆட அந்த க்கயிறு இவ்வளவுநீள மிருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துப் பிள் னைகள் பெண்டுலம் பண்ணலாம்.

பிள்ளைகளுடைய அறிவை விருத்தி செய்வதற்கு இப்படிப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான வழிகளை உபாத்தியாயருக்குத் தெரிவிக்கவே ண்டும்; இவைகளன்றியும் உபாத்தியாயர்கள் தாமே நூதனமாக வே று வழிகளைக் கண்டறிந்து சுற்பிக்கும்படி செய்வது இன்னும் உத்த மமானது. அப்படி ஏதாவதொன்றை ஒருவர் நூதனமாகக் கண்டு பிடித்தால், அதை விசேஷமாகக் கொண்டாடவேண்டும்.

கிராமாதிகாரத்தைப்பற்றிப் பிள்ளைகளுக்குச் சிறிதளவுகற்பிக் கவேண்டும். கிராமத்தினொழுங்குப்பாடுகளைப்பற்றிப்பிள்ளைகள் சர்ச் சைபண்ணவேண்டும்; கிராமாதிகாரிகளுடைய கடமைகளைப்பற்றியு ம், தபாலாபிச ஏற்பாடுகளைப்பற்றியும், தபால் முத்திரை விஷயத்தை ப்பற்றியும், கடிதங்களுக்கு மேல்விலாசமெழுதவேண்டிய விதத்தை ப்பற்றியும், கடிதம் சீறுக்கும் வழியைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பெரியபிள்ளைகள் சிலர் மூங்கிற்பிளவும் கடிதமும் கயிறு ங்கொண்டு கலபமாய்த் தராசுசெய்து கொள்ளலாம். சரியான தரா சம் குண்டுகள் அல்லது நாணயங்களும் சற்று இரவலாக வாங்கிக் கொண்டுவந்து எந்தப்பிள்ளையாயினும் களிமண்கட்டியாலாவது வே று எந்தப்பொருளாலாவது தனக்குவேண்டிய குண்டுகள் செய்து கொள்ளலாம்.

கிராமபரிபாலன முறையாகட்டும், மந்தெந்த விஷயமாகட்டும், எல்லாவற்றையும் பிள்ளைகள் வருந்திக்கற்று ஞாபகத்தில் வைத்துக்

கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லாமல் சலபமாகவே செய்து பழகி அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவாக்கூடுமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே இந்த விஷயங்களெல்லாம் இங்கே சொல்லப்பட்டன.

தந்திசாலை, இராஜாங்கத்து உப்புவரி விசாரணைப்பகுதி, சாராய வரி விசாரணைப்பகுதி, இருப்புப்பாதை, இருப்புப்பாதை நிலைகள், இருப்புப்பாதைக் காலவளவுப்பட்டி, பிரயாணிகளுக்குச் சீட்டுக் கொடுக்குமிடம் ஆகிய இவைகளைப்பற்றிய விஷயங்களையும் அதுபவத்திலேயே பிள்ளைகள் தெரிந்தகொள்ளலாம்.

இவைகளில் சில விஷயங்களைப் பூகோள பாடத்தில் சேர்த்து விடலாம். பாடசாலைகள் விசாரணைசெய்வதற்குப் பரிசூல்திகாரிகளில் ஒருவராவது, வித்தியாவிசாரணைத்தலைவராவது வருவதாயிருந்தால், அத்தருணமே பிள்ளைகளுக்கு இராஜாங்கத்து வித்தியாவிசாரணைப்பகுதியின் அமைப்பைப்பற்றி நன்கு விளங்கத் தெரிவிப்பதற்கு ஏற்றசமயமாம்.

மேலும், பாடசாலைக்கு வெளியேயுள்ள பிள்ளைகளைக்காட்டிலும் உள்ளேயிருக்கும் பிள்ளைகள் அதிக மூடர்களாயிருப்பதை நாமே கண்டிருக்கிறோம். அதற்குப் பலபரிசூல்திகாரிகள் சாஷியாவார்கள். இப்படியாவதற்குக் காரணமென்னவென்றால், பாடசாலைகளில் படிப்பிக்கும் விஷயங்களுக்கும், வெளியே நடக்கும் உலகவாழ்க்கைக்கும் கொஞ்சமேனும் சம்பந்தமில்லாமலிருப்பதேயாம்.

இது மாத்திரமேயல்ல; பாடசாலைகளில் படிப்பிக்கும் விஷயங்களிலே கூட ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமலிருக்கிறது. எப்படியென்றால், பிள்ளைகள் பாடசாலையில் சேர்ந்து கணக்குப்போட ஆரம்பிப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது ஒருவிதமான அளவுள்ள அறையின் சுவர்களுக்கு ஒட்டுவதற்கு வேண்டிய கடித்தின் பரிமாண மிவ்வளவென்பதையும் அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்; ஆனால், சுவரில் காதிதமொட்டிய அறையை அவர்கள் ஒருபொழுதும் கண்ணால் பார்த்ததே இல்லை.

பிறகு கணக்கு முடிந்து மற்றொரு பாடம் துவக்கப்படுகிறது. பூகோள புஸ்தகத்தைத் திறந்து அன்றைய தினத்துப்பாடம் படிக்கி

றர்கள். பிறகு வாசக்பாடம் ஆரம்பமாகும். அதில் ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் பிரதி பதம் சொல்லிவிடுகிறார்கள்; ஆனால் பதம் பிரதி பதம் இரண்டினாலும் குறிக்கப்படும்பொருள் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்வதில்லை.

அப்புறம் அவர்கள் வினையாடப்போகிறார்கள். வினையாகையில்தான், நாங்கள் பாடசாலையில் கற்றவையும் கற்கவேண்டியவையுமாகிய நூற்றுக்கணக்கான விஷயங்களைக் கண்ணாலே பார்க்கிறார்கள். கையாலும் செய்கிறார்கள்; ஆனாலும், நாங்கள் பாடசாலையில் கற்றதற்கும் இங்கே கண்ணாலே காண்பதற்கும் இன்னசம்பந்தமிருக்கிறதென்பதை ஒருபொழுதும் ஆலோசிப்பதில்லை.

ஒரு குழந்தை பலபூண்டுகளைக் கண்ணாலே பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளும்; அவை தம் வீட்டில் இன்னின்ன வேலைக்கு உபயோகமாகுமென்பதையும் அறிந்துகொள்ளும். சிக்கிரமே மழைவருமென்பதும் அக்குழந்தைக்குத் தெரியும். விதியிலே போகிற வண்டிக்கு மைபோடவேண்டுமென்பதும், மை இன்னவிதமாகப் போடுவதென்பதும் தெரியும். இந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பாடசாலையில் பேசுவதேயில்லை. 'பாடசாலையாவது பரீக்ஷாதிகாரி வரும்பொழுது பிள்ளைகள் சொல்லவேண்டிய வாசகம் எழுத்து கணக்கு இவைகள் மாத்திரமே கற்பிக்கவேண்டிய இடம்' என்று கீனைத்திருக்கிறார்கள்.

இதற்குக்காரண மென்னவென்றால், உபாத்தியாயர்கள் பாடசாலைப்படிப்பை வெளியே நடக்கும் உலகவாழ்க்கைக்கு ஏற்றதாகச் செய்யமுடியலாமையேயாம். எல்லாவிஷயங்களும் உபாத்தியாயரையே பொறுத்தவையாயிருக்கின்றன. தமக்குத் தெரியாத விஷயத்தைக் கற்பிக்க உபாத்தியாயராலாகாது; இதுவரையில் அவர்களுக்கு ஒருவாறு தெரிந்த விஷயங்களைப் போதிக்கும்படி கிரப்பந்திக்கலாயிற்று. இனி அவர்களுக்கு நன்றாய்த்தெரிந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பிள்ளைகளுடன் சம்பாஷனை செய்யும்படியாகவும் உற்சாகப்படுத்தவேண்டும். எப்படியானாலும், எவ்வெவர்க்கு எந்தெந்த விஷயத்தில் விருப்பம் அதிகமாயிருக்கிறதோ அதைப்பற்றியே சம்பாஷிக்கச்செய்வது நலம்" என்பதாம்.

வித்தியாவிசாரணைத்தலைவருடைய இவ்விளம்பரம் ஆங்கிலேய பாஷையிலிருப்பதால், இத்தமிழ்நாட்டு உபாத்தியாயர்கள் பலருக்கும் நன்றாகவிளங்கும்படி முழுமையும் இங்கே மொழிபெயர்த்தெழுதலாயிற்று. ஆயினும், போதனாபிப்பாசபாடசாலை யில் இரண்டொருவருஷம் பழகியவர்களானாலும், பிரதம வித்தியாபிப்பாச பரீக்ஷைகொடுத்த உபாத்தியாயர்களைக்கொண்டு இவ்வளவு விஷயமும் நடந்துவது அலாத்தியமல்லவா?

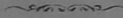
22. துரைத்தனத்தார் திரவியஸுஹாயமும் அதன் செலவும்.

இப்படித் தென்னிந்தியாவில் படிப்பு மிகவும் சனஸ்திதியிலிருப்பதை ஆலோசித்து அதை விருத்திபண்ணுவதற்காக இந்தியாகவரன்மெண்டார் இந்தவருஷம் சென்னைத் துரைத்தனத்தாருக்கு (6½) ஆறேகால் லக்ஷம் ரூபாய் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்; இந்த ரூபாயை வித்தியாவிசாரணைத் தலைவரது அபிப்பிராயத்தை யனுசரித்து லோகல்பண்டு சபைபார் மூலமாக அங்கங்கே பாடசாலைக் கட்டிடமில்லாத கிராமங்களில் 400 ரூபாய்க்கு மேற்படாமல் செலவுசெய்து பாடசாலைக் கட்டிடங்கள் கட்டவும், பாடசாலைக்குப் பொருந்தாத பழைய கட்டிடங்களைப் புதுப்பிக்கவும் செலவுசெய்யும்படி சென்னைத்துரைத்தனத்தார் உத்தரவுபண்ணியிருக்கிறார்கள். அநேகம் கிராமங்களில் கிராமத்தார் பாடசாலைக் கட்டிடத்துக்குத் திரவிய சகாயத்துடன் மற்றும் வேண்டிய 'சாமான்'களும் கூலியாட்களும் கொடுப்பதாய் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாகவும், சிலகிராமத்தார் தாமே பாடசாலைக்கட்டிடம் கட்டிக்கொடுக்கச் சம்மதித்திருப்பதாகவும் வித்தியாவிசாரணைத் தலைவர் சொல்லுகிறார்.

(இன்னும் வரும்.)

சே. இராஜகோபாலாசாரி.

மஹாபாரதம்.

பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய பசுவானால், உணருந்தன்மையினால் உயர்வுபெற்று விளங்கும் உயிர்வர்க்கமெல்லாம் உள்ளவாதே கற்றுணர்ந்து விள்ளற்பாலன வெல்லாம்விண்டு கொள்ளற்பாலன வெல்லாம்கொண்டு நற்கதிபுக்குய்யுமாறு செய்யப்பட்ட சாத்திரங்கள் அட்டாதசவித்தை என்று சொல்லப்படும். அட்டாதசவித்தைகளாவன பாவை? கூறுதும்.

இருக்கு, யசு முதலிய வேதங்கள் நான்கும், சிக்கை, கற்பம் முதலிய வேதாக்கங்கள் ஆறும், புராணம், நியாயம், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி என்னும் உபாங்கம் நான்கும், ஆயுர்வேதம், ததுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், அருத்தவேதம் என்னும் உபவேதம் நான்குமாகிய பதினெட்டும் அட்டாதசவித்தைகளாகும். அட்டாதசு=பதினெட்டு. வித்தை=மெய்ப்பொருளை அறிவிக்கும் நற்கல்வி.

இவற்றுள்ளே, புண்ணியமயமாய், நானாதிதமுமான புராதனகதைகளை வேதாகமப்பொருள்களோடு வேறுபடாது கூறுமியல்புடைய புராணம் ஒன்றுமே வெளிப்படாது என்று உபவராலும் விரும்பிக்கற்று இலகுவில் உணர்த்தப்பாலது. புராணம் என்பது பழமை யுடையது எனப்பொருள் படும். உலகத்தின் தோற்றமும், ஒடுக்கமும், மதுவந்தரமும், முனிவர் முதலியோர் பரம்பரையும், சரித்திரமுமாகிய ஐந்தினையுள் கூறுதலாற் புராணம் பஞ்சலக்கணம் எனவும் படும். மதுவந்தரம்-மதுக்களுக்கு அவகாசமான காலம். இப்புராணமும் பதினெட்டுவகைப்படும். அவை மச்சபுராணம், சைவபுராணம், மார்க்கண்டேய புராணம் முதலியன.

கூர்மபுராணம்.

தோற்ற முலக மீண்டொடுக்க துகடர் மன்வக் தரமுனிவரார்த்த லாகர் மரபவர்தஞ் சரித மென்னு மோணாத்துஞ்

சாற்று புராண விலக்கணமென் றறிஞ ருரைப்பர் தவறின்றிப்
போற்று புராணம் பதினெட்டின் பெயரும் முறையிற் புகலுவாம்.

இவ்வியல்புடைய புராணங்களுள்ளே இதிகாசமென்று வழங்க
ப்படும் கிரந்தமும் அபேதமுற்று அடங்குவனவாகும். இதிகாசமா
வது தரும் அர்த்தம் காமம் மோகமும் என்னும் சதுர்விதபுருடார்
த்தங்கனையும் பழங்கதைகளோடு சேர்த்தறிவிக்கும் சாத்திரம். பா
ரம்பரியமான உடதேசம் அமைந்திருத்தல்பற்றி இஃது இதிகாசம்
எனப்பட்டது. இதிறை+ஆசம்=இதிகாசம் எனத் தீர்க்கசந்தியா
யிற்று. இதிறைம்=பாரம்பரியோபதேசம். ஆசம்=இருப்பது. இதி
காசம்எனப்படுவது பாரதம் இராமாயணம் என்னும் இரண்டுமாம்.
சிவரகசியம் என்பதும் சேர மூன்றாதலும் உண்டு. இந்த இதிகா
சங்களுள்ளே பாரதம் என்னும் இதிகாசத்தினை விடயமாகமேற்கொ
ண்டு எமக்குத்தோன்றிய சில கருத்துக்களை ஈண்டு உரைத்துக்காட்
டுதும்.

பாரதம் என்பது பரதன் என்பவனுடைய மரபிற் பிறந்த பா
ர்த்திவர்களைக் கதாநாயகர்களாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட நூல் எ
ன்று பொருள்படுகின்ற ஒரு தத்திதாந்தபதம். வேதம் முதலிய
சாத்திரங்களின் சாரபாகங்களைத் தன்மாட்டுடைமையாற் பாரதம்
எனப்பட்டதென்று வேறு பொருள் கூறுவாருமுடார். பரதசம்பந்
தம் பற்றி வந்த தத்திதாந்தமாகக் கொள்ளுதலே தக்கதுவாகும்.
பரதன் என்னும் பெயரோடு விளங்கினார் பலர்! சந்திரவமிசத்திலே
துட்டியந்தன் என்னும் சக்கரவர்த்திக்குச் சகுந்தலை என்பவளிடம்
பிறந்து தானுஞ் சக்கரவர்த்தியாய்ப் பிரதாபமுற்று விளங்கிய பரத
ன் என்பவனே இங்கே கொள்ளற்குரியவன்.

இது வேதங்களின் மறைபொருள்களையும், எண்ணிலவாகிய பு
ண்ணிய கதைகளையும் ஆங்காங்கடக்கிப் பாராசரியாகிய வியாசமு
நிவர் பல சீடர்களுக்கும் உபதேசித்தது. வியாசமுநிவர், பின்னர்
யாவர்க்கும் பயன்படுமாறு ஏட்டிலே எழுதி கீலைபெறுத்தல்வேண்
டும் என்று கருதி இருக்கும் போது, “இதனை எழுதுதற்கு வல்லு
நராகிய இலேககர் விநாயகக்கடவுளன்றி வேறில்லை” என்பதைப் பி
ரமதேவரால் அறிந்து அவ்விநாயகக்கடவுளைப் பிரார்த்தித்து இத

னை எழுது வித்தார். “வாடாததவவாய்மை முனிராசன் மாபாரதஞ்சொன்னநாள், ஏடாகமாமேரு வெற்பாகவங்குரொழுத்தானிதங், கோடாகவெழுதும்பிராணைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ” என்பதும் இவ்வரலாற்றினைப் புலப்படுத்தும்.

இதிகாசங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் இதுவே சிறந்தது. சைமினி முனிவரும் “நாநாவிதசாத்திரங்களாலும், குற்றமற்ற சொற்களாலும், குற்றமற்றபொருள்களாலும், பூர்வபக்கசித்தாந்த வாக்கியக்கோவைகளாலும், பிறவாற்றானும் சிறந்து விளங்கும்பாரதம்” என்றார். இது, வேதப்பொருள்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குதலால் “வேதசம்மிகம்” என்றும், “ஐந்தாம்வேதம்” என்றும் புகழப்படுகின்ற மேன்மையுமுடையது. அறம், பொருள் முதலியவைகளைத்திறம்படவிளக்குஞ் சிறப்புமுடையது. சகலசாத்திரங்களுக்கும் உபப்பிருங்கணம்எனப்பபும் உயர்ச்சியுமுடையது. உபப்பிருங்கணம் = முதலூற்பொருள்களை யாவரும் விளங்கும்படி வேண்டுஞ்சொற்பெய்து விரித்தாரைக்கும் வாக்கியம். படிப்போர் பாவங்களைப்போக்குதலன்றி அவர்க்குப் புண்ணியங்களையும் ஆக்குமியல்புடையது. சுகர், மனுமுதலிய முனிவர்களாலும், தேவர்களாலும், கார்தருவராலும் வேறும் பலராலும் விரும்பிப்படிக்கப்பட்ட மேன்மையுமுடையது. “முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும், பன்னுமா மொழிப்பாரதப்பெருமையும் பாரேன்” என்றதும் இப்பொருளைக்கி என்க.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்புடைமைபற்றி மஹா என்னும் விசேடணம் முன்வைக்கப்பட்டு மகாபாரதம் என்று யாவராலும் வழங்கப்படுகின்றது. “ஐயோநாம இதிகாசம்” என்றும் வியாசமுனிவர் கூறினர். ஐயோநாம இதிகாசம் = ஐயம் என்னும் பெயருடைய இதிகாசம். மச்சம், கூர்மம், மார்க்கண்டேயம் முதலிய புராணங்களிலும் இச்சரித்திரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மார்க்கண்டேயபுராணத்திலே பாஞ்சாலி ஒருத்திதானே பாண்டவர் ஐவருக்கும் பாரியாய் வந்ததற்கும், பாஞ்சாலியின் புத்திரர்களாகிய பாண்டவேயர் ஐவரும் இளம்பருவத்திற்றானே இவ்வுலகந்தறந்து போனதற்கும் காரணம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இப்பாரதம் வடமொழியினின்றும் பெயர்த்துத் தென்மொழியிலும் பாச்செய்யுள் வடிவமாகப் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. பாடாந்தரஞ் செய்து பாச்செய்யுள் வடிவமாகப்பாடினோர், கடைச்சங்கப்புலவர் பெருந்தேவனார், சனியூர்வில்லிபுத்தூரர் முதலாயினோர். இவருள்ளே பெருந்தேவனார்பாரதத்திலே உரைச்செய்யுள் வருவதும் உண்டு. வில்லிபுத்தூரராலே பாரதத்துள்ள பதினெட்டுப்பருவங்களும் பாடப்படவில்லை. ஆதிபருவம் முதல் சௌப்திக பருவம் வரையில் உள்ள பத்துப்பருவங்களுமே பாடப்பட்டுள்ளன. சௌப்திக பருவத்திறுதியிலே “ வினையகற்றும் பசந்துளவோன் றுவரை நகர்த் திசைநோக்கி மீண்டான் சீர்த்திக், கனைகடற்பா ரளித்தவரு மந்நகரி னறநெறியே கருதிவாழ்ந்தார்” என்று கூறி அப்பருவத்தோடு சிற்புகின்றோம் என்பதையும் ஒருவாறு புலப்படுத்தினர். அப்பாலுள்ள பருவங்களையும் பாடினார் என்பதுமுண்டு. அதற்குத்தக்கனவாகத் தோன்றும் சான்றுகள் வேண்டும்.

இந்தப் பாரதமே சேந்தமிழ் நாட்டிற் பலராலும் பாராட்டிப் படிக்கப்படுகின்றது. இது வடமொழியிலுள்ள பலவகை நூல்களின் பழக்கங்கொண்டே பெரிதும் விளக்கம் பெறற்பாலது. இங்குக் கொள்ளப்பட்ட பாச்செய்யுளாகிய விருத்தசமூகங்களுள்ளே அங்கங்கமைக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தம வண்ணங்களும் எத்தனையோ பல! அவற்றுள்ளும் வடமொழி நூல்களிலே ஆங்காங்கு வரும் உத்தம், அத்தியுத்தம், பிரகிருதி, விகிர்ந்தி, சங்கிருதி முதலிய சந்தங்கள் அமைந்து வந்த விருத்தங்களும் பல! இங்குள்ள இரீதிகளாகிய போக்குக்களுள்ளே வடநூலார்மதமாய் வந்த இரீதிகளும் எத்தனையோ பல! இங்கே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சொற்களுள்ளே அங்கங்கே வரும் வடசொற்களும் எண்ணில்லாதன! அவற்றுள்ளும் தத்திதாந்தச் சொற்களும் எத்தனையோ பல! கிருதந்தச் சொற்களும் எத்தனையோ பல! அவ்வியயச் சொற்களும் எத்தனையோ பல! வடசொற்களையே அடிசளாகக்கொண்டு பிறப்பித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்ட வினைச்சொற்களும் எத்தனையோ பல! வடமொழிச்சமாசரூபமாய்த் தானே வந்தமைந்த சொற்களும் எத்தனையோ பல! வியாசபாரதமாகிய முதலூற்பொருள்கொண்டு விளங்கத்தக்கவைகளும் எத்தனையோ பல!

பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றின் பொருள்கொண்டு உணர்தற் பாலனவுந் பல! இன்னும் பிறவற்றானுணர்தற்பாலனவும் எத்தனையோ பல! கொள்ளற்பாலனவாகிய நீதிநெறிகளைக்கூறுஞ் செய்யுள் களும் பல!

“மாவின் பாலே யன்றி மரபுக் குரிய மைந்தன்” (வாரணுவதம். ௪௩) “மாவின் பால்—மாவோடுநீர் சேர்ந்தாக்நியபால். இதனை முதலூலார் பிஷ்டரசம் என்பர். “முத்திமுனி தாளிணையை நீர்படி தடந்துறையின் முதலைகவர்வுற்ற தெனலும்” (வாரணுவதம். ௫௨) “தண்ட ரளமலை வெண்க யிலைமலை சங்க மலையென நங்கைமாட்” (வேத்திரகீயம்-௪௮) “மாயாசர கூடமறைத்திடலால் வலையுட்படு வீரம டங்கலென” (பதினேழு-௨.௦௩) “முகுரானனன் மைந்தனும் வீமனுமே முடியாதபெரும்பகை யாளர்கள் காண்” (பதினெட்டு-௧௬௪) என்பவை முதலியன வடமொழிச் சந்தங்கள் அமைந்து வந்த விருத்தங்கள். முத்திமுனி எழுவாய்; வேறு வேற்றுமை கொள்ளப் படுமாயின், துரோணசாரியர் மாணவர்களோடுஞ் சென்று ஸ்நானஞ் செய்யும் கங்காநதித் துறையிலே தம்முடைய காலின்கண் முதலைபிடித் தபோது அவர்களை நோக்கி “முதலையைக்கொன்று என்னை விடுவிக்கக் கடவீர்கள் என்றார்” என்னும் வியாசபாரதத்தோடு மாறுபடும். (வியாசபாரதம்-அத்தியாயம்-௧௬௩.) தடந்துறை என்றது கங்காநதியிலே பலரும் வந்து ஸ்நானஞ்செய்யும் ஸ்தானவிசேடத்தை. “பூக்குமாமுத லெவனவன் போன்னடி போற்றி” “பத்திரட்டியினீரிரண்டொழிந்த பல்கலையோன்” “விருப்புறக் கவர்ந்தேகினரவளுடன் விசும்பில்” “யயாதியென்றுகொண்டிவனையே பெவரினுஞ்சிறக்க வியாதனும் புகழ்ந்துரைத்தது” “பாதனென் றொருபார்த்திவன்” “கிரதை முன்பயந்த யானம்” “மெய்க்குலத்தந்தையாம் விழைவு மில்லென்றான்” “நாட்டமின்றுனக்கியாததுநிலை” (குருகுல-௧௭) “எண்ணுற்றகுர விகன்மத்திர ராசனென்ன-மண்ணுற்ற கீர்த்தி வயமன்னர் மகாரிரோடும்” (சம்பவ-௪௬) “நாகாதிபன் கிடுமும்மத நானுந்திசை” (அருச்சுனன்றிர். ௧0) என்பன முதலியவைகள் வடநூலார் மதாநுசாரமாய் வந்த இரீதிகள்.

இவற்றுள்ளே ‘பத்திரட்டியினீரிரண்டொழிந்த பல்கலையோன்’ என்பது பதினாறு வரையும் பொருந்துகின்ற பல்வகைக் கலைகளை யு

டைய சந்திரன் எனப்பொருள் படும். ஒவ்வொன்றாக வளர்தலும் அவ்வாறே குறைதலுமாகிய பல்வகையுமுடைமைபற்றிப் “பல்கலை” என்றார். “யயாதியென்றுகொண்டு” என்பது “யயாதி” என்று முதலில் எடுத்துக்கொண்டு எனப்பொருள்படும். வியாசமுனிவர் எக-ம் அத்தியாயத்து முதலிலே “யயாதிராவீத்” என்று தொடங்கி கூட-ம்-அத்தியாயம் வரைக்கும் யயாதிமஹாராஜனுடைய சரித்திரத்தைப் பரக்க விரித்துக் கூறினார். அகனை நன்கறியுங் குதூகலமுடையோர் அங்கே பார்த்துணர்க என்றுங்கருத்துடையராய் அவன் சரித்திரம் கூறும் சுலோகசமூகங்களுள்ளே முதலின்ற சுலோகத்தின் ஆரம்பமாகிய “யயாதி” என்பதனை இங்கே எடுத்துக்காட்டி முதலினைப்பிடுத்து வழிப்படுத்தார் என்பதும் இதனாற் பெறப்படும். யயாதி என்பது அதவாதம். இவ்வாறே “அதவா என்று எடுத்துக்கொண்டு” என்று பிறர் கூறுமாறுந் தேறுக. இந்த யயாதி என்பவன்போல ஒழிந்த மற்றையாசர்களுள் ஒருவரும் இத்துணை வித்தாம் பெறப் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டிலர் என்பதும், இவன் எவரினும் விசிட்டமாக உத்தராசரித்திரத்தாலும் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ள என்பதும் “இவனையே” என்புழிப் பிரிநிலையேகாரத்தாலும் “எவரினுஞ் சிறக்க” என்பதனாலும் பெறப்படும். உரைத்தது என்பது திணைபாஸிடங்கட்குப் பொதுவாய் நின்று காலங்காட்டுவதோர் தொழிற்பெயர். பின்னர்ப் “புரவலனமைத்தது” “தேசின் மிக்கவர்ச் சேர்வது” “ஆலயம் வகுத்தது” என்றவைகளும் இம்முடிபின. காண்டவதகனத்திலே வரும் “என்று கொண்டிரைத்தமொழி” (௫௩) என்பதற்கும் இவ்வாறுரைகூறல் இயையும்.

“பரதனென்றொரு பார்த்திவன்” என்பது பரதன் என்று பிரசித்தி பெற்ற ஓராசன் என்று பொருள்படும். “விரதைமுன் பெற்ற யானம்” என்பது விரதை என்பவள் முன்னர்ப் பெற்ற கருடனாகிய வாகனம் என்று பொருள்படும். விரதை=தக்கன் புத்திரிகளுள்ளே ஒருத்தி. கருடன் முதலாம் பிள்ளையாதல் பற்றி “முன்பெற்ற” எனவும் ஏறிச்செல்லுதற்கு ஏற்றசாதனமாதல் பற்றி “யானம்” எனவும் கூறினார். “மெய்க்குலத்தந்தையாம் விழைவுமில்லென்றாள்” என்பது மெய்மையுடைய குலத்திலே ஒருவற்குத் தந்தை

யாதற்குக் காரணமான விருப்பும் இவனுக்கு இல்லையென்றான் எனப் பொருள்படும். இவன் இல்லொழுக்கிற் செல்வதில்லையென்றவாறு. “நாகாதிபன் விடுமும்மதநாறுத்திசை” என்பது கிழக்குத்திசை எனப்பொருள்படும். இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் பரியாயோக்தி என்னும் அலங்காரத்தின் பார்ப்பும். மற்றைய வெளி.

இங்கே வடநூற் சந்தமமைந்து வந்த விருத்தங்களுள்ளே சில சில விருத்தங்களும், வடநூற் போக்கலமைந்த பாகங்களுள்ளே சில சில பாகங்களும் கூறப்பட்டன. இனிக்கூறப்படுவன தத்திதாந்தச் சொற்களும் பிறவுமாம்.

குந்தி, திரௌபதை, குருக்கள், மத்திரி, அம்பிகேயன், பாஞ்சாலி, ஆநிலி, ஆதிதேயர், காத்திரவேயர், தார்த்தராட்டிரர், மாத்திரி, சாத்தகி, மாதவி, யாதவி, மாருதி, ராவணி முதலியன தத்திதாந்தச் சொற்களாகும். தத்திதம்=பிராதிபதித்தின்மேல் வரும் பெயர் விசுதி. பிராதிபதிகம்=பெயர்ப்பகுதி.

இவற்றுள்ளே குந்தி என்பதைப்பற்றி சற்று விரித்துக்கூறுதாம். குந்தி என்பது ஒரு தேசத்தின் பெயர். இத்தேசத்திற்கு அரசன் என்னும் பொருளையும், இவ்வரசன் புத்திரி என்னும் பொருளையும், இவ்வரசன் பூமி என்னும் பொருளையும் உணர்த்தும்படி இக்குந்தி என்னுஞ் சொல்லின்பின் வரற்பாலதாகிய தத்தித விசுதி கெட்டு நிற்கும். கெட்டு நிற்பினும் கெடாது நிற்கும் பொழுதைப் பொருளை உணர்த்தும் என்பதும், புத்திரி என்னும் பொருளில் சகாராந்தமாய் நிற்கும் என்பதும் வையாகாண சித்தமாகும். ஆகவே குந்தி என்பது தேசவிசேடத்தையன்றி குந்திதேசராசனையும், குந்தி தேசராசன் புத்திரியையும், குந்திதேசராசனுடைய பூமியையும் உணர்த்தும் என்பது ஒரு தலையாகும். குந்திதேசராசன் குந்தி என்றன்றிக் குந்தி போசன் என்றும், போசன் என்றும் வழங்கப்படுவன். குந்தி என்று வழங்கப்படுதலைப் பாகவதத்திலும், போசன் என்று வழங்கப்படுதலைப் பாரதசம்புலிலும், குந்தி போசன் என்று வழங்கப்படுதலை ஈண்டுங் காண்க. “அணிமாடக் குந்தி போசன் மாமடமகள்” (சம்பவ. ௮) என்பதையும் நோக்குக. குந்தி போசன்

என்பது குந்தி எனப்படும் போசன் எனவிரியும். அணியாடம் என்பது அவன் பெயர்க்கு மூலமாய் அதனோடு கூடி அபேதமாய் நின்ற தேசத்தை விசேடித்துச், சிவசசிந்தாமணியிலே வரும் “குருதிக்கோட்டிக் குஞ்சராநகரம்” என்புழிப்போல ஒட்டி கின்ற ஒரு விசேடனாம். சண்டிக் குந்தி என்பதனை அவன் தேசம் என்றாவது பூமி என்றாவது கொள்ளலும் பொருத்தம்.

இந்தக் குந்தி என்பவனுக்கு மகள் என்னும் பொருள்படக் குந்தி என்னும் நாமதேயம் பெற்று நன்கு விளங்கிய நங்கைதான் தருமன் முதலிய பாண்டவருடைய தாய் எனப்படுவள். இவள், யதுகுல சிரேட்டனாகிய சூான் என்பவனுடைய புத்திரி. யது குலசம்பந்தம் பற்றி “யாதவி” எனவும் வழங்கப்படுவள். “பிருதா” என்பது தான் இவளுக்குப் பெற்றாராலிடப்பட்ட பிள்ளைத்திருநாமம். குந்தியென்பது, தந்தையாகிய சூான் என்பவனாலே மக்கட்பேறில்லாத அந்தக் குந்தி போசனுக்குத் தத்தபுத்திரியாகக் கொடுக்கப்பட்டு அவன் வீட்டில் வந்து அவனால் வளர்ந்த காரணம் பற்றி வந்த சிறப்புப் பெயர். இவ்வரலாறு கூறக் கவியையும் சண்டிக் கூறுதும்.

புந்தி யாலருங் கலைமகள் பொற்பினாற் பூத்திருப் புனைகற்பால்
அந்திவாயருந் ததிபெரும் பொறையினு லவனிமா னிகடுன்னக்
குந்தி போசனிற் சூனென் பவன்மகள் குருகுலக் தழைத்தோங்க
வத்தியாவரும் பிருதையென் தடிதொழி மதியென வளர்கின்றான்.

(சம்ப. ௨௫)

இதனைச் சூரனென்பவன்மகள் குருகுலந்தழைத்தோங்கக், குந்திபோசன் இல்வந்து, யாவரும் பிருதைஎன்று அடிதொழி, புந்தி யாலருங்கலைமகள், பொற்பினாற்பூத்திரு, புனைகற்பால் அந்திவாயருந்ததி, பெரும்பொறையினால் அவனிமாலிகரென்ன, மதியென, வளர்கின்றான் என மாறிப் பொருள் கொள்க. சூரனென்பவன் மகள் ஒங்க, வந்து, அடிதொழி, கிகடுன்ன, மதியென வளர்கின்றான் என முடிக்க. ஒங்க காரியப்பொருட்டு. தொழி உடலிகழ்ச்சி.

குந்தி போசன்இல் வந்து=குந்திபோசராசனுடைய வீட்டிலே வந்து. இல்-வீடு “நாதையிற்சென்றான்” என்றதையும் கோக்குக. குந்திபோசனுடைய இல்லின்கண் வந்து வளர்ந்தவாறென்னையோ?

என்னும் அவாய்நிலையான் “எனக்கு முதற்பிறக்கும் குழந்தையை உனக்குத்தருவேன்” என்று தான் செய்த பிரதிஞ்சுரைதவறாது தந்தையாற் கொடுக்கப்பட்டுத் தத்தபுத்திரியாய் அவன்பால் அமைந்து வளர்கின்றான் என்னும் கதை வந்தமையும், அவனுக்குப் புத்திரியாய் அவன் வீட்டிற்கு வருகை, அங்கே வருகின்ற அதிதிகளை ஆதரித்தலாகிய விருந்தோம்பலிலே நிலைபெறற்கும், அந்த அதிதீபூசையினாலே ஆண்டு வந்த தருவாசமுனிவரை மகிழ்வித்தற்கும், அம்முனிவரிடத்திலே யாவராயினும் விரும்பியதேவனாவருவித்துத் தக்க மக்கட்பேறடைதற்கேற்ற மந்திரோபதேசம் பெறுதற்கும், அம்மந்திரவலியினாலே “தருமன் பவனன் றினநாதன்தனயர்” இந்திரன் என்னும் ஐந்து தேவர்களையும் வருவித்துக் குருகுலநீபங்களாய் விளங்கிய தருமன்முதலிய ஐந்துமைந்தர்க்களையும் பெறுதற்கும் பரம்பரையிற் காரணமாய்க் குருகுலந்தழைத்தோங்குதற்குப் பெரியதொரு காரணமாயிற்று என்பது போதரக் “குருகுலந்தழைத்தோங்க வந்து” என்றார்.

இப்பொழுது சூத்திரோசனுக்கே மகளாய் விளங்கினும் யதுகுலத்திற்கும் ஒரு முதல்வி என்று வணங்கினார்கள் என்பது போதரசூத்திரி என்னாது உடம்பொடு புணர்த்தலாய் “பிருதை என்றடிதொழி” என்றம், விரைந்து சிறந்து வளர்கின்றான் என்பது போதரசு “மதியென” என்றும், எளிதின் வளர்க்கப்படுகின்றான் என்பது போதரசு “வளர்கின்றான்” என்றுங் கூறினார்.

“பிருதை” என்னும் வடசொல் “பிருதை” என்று தற்பவமாயிற்று. இங்கே “சூத்திரோசன்” என்று கொள்ளும் பாடமும், “பிருதை” என்று கொள்ளும் பாடமும் பொருந்தவனவல்ல. பொருந்துமாறுதென்புழி வாங்கினான் சூத்திரோசன் ஒருவனே என்பதும், சூரனென்பவன் தேவகனுக்கு மைந்தன் என்பதும், பார்த்தன் என்புழிக் கொள்ளப்படும் பகுதியாகிய முதலிலே “பிருதை” என்பதும் கூறப்படும். இனிக்குறப்படுவன எஞ்சிய தத்திராதந்தங்களும் பிறவுமாம்.

(வரும்.)

அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை.

பத்திராசிரியர் குறிப்பு.

1. கிரிக்கதை.

சென்ற பகுதியில் ஸ்ரீ. S. சாமிநாதையரவர்கள் “ பஞ்சதந்திரம் ” என்னுந் தலைப்பின்கீழ் எழுதிய விஷயத்தே, பிரகத்கதை “ கட்டுக்கதையென்றும், உண்மையில் தென்னிந்தியாவில் உலாவிவந்த கதைகளை ஒருவர் திரட்டிப் பைசாசபாஷையில் பெருங்கதை என்ற பெயருடன் எழுதிவைத்தனரென்றும், இப்பெருங்கதையின் சுருக்கமே கதாசரித்சாகரமென்றும் நம் நாட்டுச் சரித்திரகாரராகிய ஸ்ரீ : ராமேசசந்திரதத்தர் கூறுவர் ” என்று எழுதியுள்ளார்கள். இங்ஙனம் ஸ்ரீதத்தர் கூறியவாறே, இக்கதைகள் முற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலே வழங்கிவந்தவையென்பதற்குத் தக்கசான்று ஒன்று காணப்படுகின்றது. பார்ப்பனியொருத்தி தன் குழந்தைக்குக்காவலாகத் தன் னால் வளர்க்கப்பட்டுவந்த கிரியைத் துணைவைத்து நீராடச்சென்றாளாக, அக்கிரி குழந்தையைக் கடித்தற்குச் சீறிவந்த பாம்பொன்றைக் கொளவித்துணித்து அத்துணிக்கவாயுடன் அம்மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பிக்கும்பொருட்டு பார்ப்பனியை எதிர்கொண்டுசெல்ல, எதிர்ப்பட்ட அவள் கிரியைக்கண்டு ‘இது தன் குழந்தையையே கடித்து வந்தது’ என்று நடந்ததறியாமலே சினந்து, அதனைப் புடைத்துக்கொள்ளுள் ” என்ற கதை பலவிடத்துமுள்ளதுபோலவே, பிரகத்கதைச் சுருக்கமாகிய கதாசரித்சாகரத்தினும் பஞ்சதந்திரத்தும் காணப்படுகின்றது. ஆனால், இக்கதை, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கோவலன் காலத்தே நிகழ்ந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் அடைக்கலக்காதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு:—

“ பிள்ளை நஞலம் பெரும்பிறி தாக

எள்ளிய மீனையோள் இனெந்துபின் செல்ல

வடதிசைப் பெயரும் மாமறை யாளன்

கடவ தன்றுநின் கைத்துண் வாழ்க்கை

வடமொழி வாசகம் வைத்தகல் லேடு

கடனறி மாந்தர் கைக்கீழ்க்கொடுக்கெனப்

பீடிக்கைத் தெருவிற்பெருங்குடி வாணிகர்

மாட மறுகின் மனைதொறு மறுகிக்

கருமக் கழிபலம் கொண்மி னேவேனும்
 அருமறை யாட்டியை அணுகக் கூடய்
 யாது நீ யுற்றவிடர்? ஈதென்? என
 மாதர்தான் உற்ற வானுயர் செப்பி
 இப்பொரு ளெழுதிய இதழிது வாங்கிக்
 கைப்பொருள் தந்தென் கடுந்துயர்? களைகென
 அஞ்சல் உன்றன் அருந்துயர் களைகேன்
 கெஞ்சறு துயாம் நீங்குக என்றாக்கு
 ஒத்துடை அத்தணர் உரைநூற் கிடக்கையிற்
 நீத்திரம் புரிந்தோள் செய்துயர் நீக்கத்
 தானஞ் செய்தவன் தன்றுயர் நீக்கிக்
 கானம் போன கணவனைக் கூட்டி
 ஒல்காச் செல்வத் துறுபொருள் கொடுத்து
 நல்வழிப் படுத்த செல்லாச் செல்வ! ”

இவ்வடிகளிலே, அப்பார்ப்பனியுடைய கணவன், வளர்த்த கிரியைத் தன்மனை பழிநோக்காதுகொள்ளுள் என்பதுநினைந்து, அப்பெரும்பாவம் புரிந்தவளுடன் வாழஒருப்படாமல் ஒரு வடயொழிச்சுலோகத்தை எழுதி * அவள்கையிற்றந்து தான் கண்கையாடச் சென்றானென்றும், அச்சுலோகத்தைப் பெற்றுக் கணவனைப்பிரிந்த பார்ப்பனி அதன்பொருள் தெரியவேண்டிய புகார்நகரிலுள்ள தெருவில் திரிந்துவருந்தும்போது கோவலன் அவளைக் கண்டு நடந்ததனைத்துங்கேட்டு அவள் பாவத்தைப் போக்கற்குரிய கழுவாய் செய்வித்து அவள் கணவனையுந் தருவித்து, முன்போல அவ்விருவரையும் வாழவைத்தானென்றும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இளங்கோவடிகள், கோவலனுடன் தொடர்புபடுத்திக்காட்டிய இக்கவதை அவன்காலத்தே நிகழ்ந்ததேயா? அன்றித்தம் காப்பத்தை அழகு பெறுவித்தற்காகப் பிற்தொன்றினின்று எடுத்துச் சேர்த்ததா? என்னும் ஐயம் இங்கே நிகழ்த்தக்கூது. அதனை இப்போது முடிவுபடுத்தல் அருமையாயினும், இக்கிரிக்கதைபோன்ற வ

* அவ்வடமொழிச் சுலோகமாவது:— சுவரீக்ஷி^௧க்ஷ^௨க^௩வ்ய^௪க்ஷ^௫க^௬வ்ய^௭ வ^௮வரீக்ஷி^௯தம் । வரூ^{௧௦}குவகிவ^{௧௧}தாவ^{௧௨}வ்ய^{௧௩}ஷண்^{௧௪}ந^{௧௫}க^{௧௬}வ்ய^{௧௭} || என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.

டனூல்களுட் காணப்படுங் கதைகள் பல, முன்னுளில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்தனவே என்பதில் ஐயமின்று. பைசாசபாஷையிலிருந்த பிரகற்கதை முற்காலத்தே “பெருங்கதை” என்னும் பெயருடன் தமிழில் இயற்றப்பட்டிருந்தது என்றுத்தெரியவருகிறது. இப்பெருங்கதை “கொங்குவேள்” என்பாராற் செய்யப்பட்டதென்றும் அதபற்றிக் “கொங்குவேண்மாக்கதை” என்னும் பெயரும் அதற்குண்டென்றும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையாற் கருதப்படுகிறது.

2. எதிராச ரந்தாதி.

இப்பெயருடன், ஆழ்வார் திருநகரியினின்று கிடைத்த ஏடொன்றில், பத்துக்கலித்துறைகள் காணப்பட்டன. இதன்கண்ணுள்ள விசேடமென்னவெனில், திருவருளாளரும், திவ்யகவியுமாகிய ஸ்ரீ: பிள்ளைப்பெருமானையங்காரால் இது பாடப்பெற்றது என்ற அவ்வேட்டிலும், சுற்றுச்செய்யுளிலும் காணப்படுவதேயாம். இதன் வாக்கு, துதிருபமாக அமைந்து, பழைமைபெருமை காட்டுகின்றது. இது, மேற்குறித்த திவ்யகவியின் வாக்காதலாலும், உடையவரென்றும் எம்பெருமானார் என்றும் வழங்கும் ஸ்ரீஇராமாநகரது வைபவத்தைக் குறிப்பதாதலாலும், பலர்க்கும் இன்பத்தருமென்று கருதி அப்பாடல்பத்தையும் எட்டிலுள்ளபடியே கீழேதருகின்றேன்.

நூல்.

பூமான் பிறந்து சிறத்தது வேலை புலிபடைத்த
 சீமான் பிறந்து சிறத்தது நான்மறை கூடற்சக்க
 சீமான் பிறந்து சிறத்தது பண்டெதி ஶாசனென்னுஞ்
 சீமான் பிறந்து சாணு கதியுஞ் சிறத்ததுவே.

(ச)

சிறத்தது செல்வஞ் சிறவா ததுகலி சில்சமய
 மறத்தது மாதவன் பேர்வாழ்த்த வவகுத்த மன்னுமுனி
 திறத்தது வாசல் திறவா வாகக் தெரித்தவையம்
 பிறத்தது பூதார்ப் பிறவாமுனிவன் பிறத்த பின்னே.

(உ)

பின்னே தொடரும் பிறவிப் பெரும்பிணி பேர்க்கும்வண்ண
மின்னே யிதற்கு மருந்தறிந் தேனிந்த மேதினியிற்
றன்னே ரொருவரொவ்வாவெதி ராசன் சரணமென்று
சொன்னே னறிந்திலை யேமன மேயிந்தத் துக்கமலிட்டே. (ஈ.)

விட்டது தீவினை மாண்டது கோபமெய்ஞ் ஞானநெஞ்சிற்
பட்டது வேறு பரவச்சந் தீர்ந்தது பாவமெல்லாங்
கெட்டது வீடு தருமென்று கேசவன் றுடலைமே
விட்டது வெங்க ளிராமா துசனென் றிருப்பவர்க்கே. (ச)

இருக்கும் பொருளு மறிவின் பொருளு மெழுத்தெட்டினு
ஊருக்கும் பொருளு முணர்வின் பொருளுமொன் றுகவெல்லாஞ்
சுருக்கும் பொருளுந் துணிவின் பொருளுந் துணிந்தபின்பு
செருக்கும் பொருளு மெதிராச ராசன் நெரிந்தபின்னே. (ஊ)

தெரியாத வாதியர் தேற்றவிட் டேதிரு வெட்டெழுத்தி
னுரியா ருள்பெற வேண்டெதி ரேயுடு வும்பிறையும்
பிரியா மதிட்பெரும் பூதூர் முனிசொன்ன பேச்சைநெஞ்சிற்
றியா தவாறி யாரினி வேறில்லைச் சத்தியமே. (சு)

சத்தியத் தின்பொரு டத்துவத் தின்பொரு டன்னிலுன்னும்
புத்தியத் தின்பொருள் புண்ணியத் தின்பொருள் பூசார்தம்
பத்தியத் தின்பொருள் பற்றறுக் கும்பொருள் பற்றறுத்தால்
முத்தியத் தின்பொருள் பூதூர் முனிவன் மொழிந்தபின்னே. (எ)

மொழிக்கே சரும்பையுத் தேனையும் வைத்தத்த மொய்குழலார்
வீழிக்கே யகப்பட்ட மூலுகின் தீர்க்கன்மெய்ஞ் ஞானநெஞ்சிற்
சுழிக்கே கொழிக்கும் யமுனைத் துறைமுனி சொல்லச்சொன்ன
வழிக்கே நினையுங் சொடெதி ரேவரும் வைகுந்தமே. (அ)

வையகத் தேதன்னை வள்ளலென் றேத்தினும் வாய்திறவாக்
கையகத் தேநின்று கண் குளிர் வீர்கரு னாகனை
மெய்யகத் தேவைத்த பூதூர் முனிதன் விராமலர்த்தான்
பொய்யகத் தேநிந்தி லும்மக லாண்மணப் பூமகனே. (ஆ)

சத்தார் புயத்தெங்க னாழ்வார் தமக்குத் ததியருக்கு
மந்தாதி பத்து மணவாள தாத னலற்றியதால்
நத்தாத குற்றமுண் டாகா தவர்க்கொரு நாய்கங்கைநீர்
தத்தாபத் தீரக் குடித்தாலுந் தீர்த்தத்திற் றுழுவில்லையே. (ஐ)

3. தென்னாட்டுப் பழையவழக்கங்கள்.

போதாயன சூத்திரத்திலே, தென்னாட்டுப் பார்ப்பாரது பழையவழக்கங்கள் சிலவிவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைக் குறிக்கும் சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:—

க. வடக்கினுள் தெற்கினுமுள்ள ஐந்து வழக்கங்களைப்பற்றிய விவாத மொன்று உண்டு.

உ. தெற்கனுள்ள வழக்கங்களைப் பற்றி விவரிப்போம்.

ங. யோக்கியதையில்லாதார் கூட்டத்திருந்து உண்பதுண்டு; பழஞ்சோறு உண்பதுண்டு; தாயுடன் பிறந்தானுடைய அல்லது தந்தையுடன் பிறந்தானுடைய மகளை மணம்புரிவதுண்டு.

ச. இனி, வடநாட்டார்க்கேயுரிய வழக்கங்கள்:—(கம்பளி) மயிர்வியாபாஞ் செய்தலும், மதுவுண்டலும், இருவரிசையினும் பல்லுடைய விலங்குகளை விற்பலும், ஆயுதவியாபாஞ் செய்தலும், கடற்பிரயாணம் பண்ணலும் ஆம்.

டு. இவ்வழக்கங்கள் எங்கெங்கு நடைபெறுகின்றனவோ அவையல்லலாவிடங்களில் இவற்றை அனுசரிப்பானாயின், அவன் பாவஞ்செய்தவனாவான்.

சு. ஒவ்வொரு வழக்கத்துக்கும் அவ்வநாட்டுச்சட்டமே பிரமாணம்.

ஏ. கௌதமர், இவையனைத்தும் குற்றமுடையன என்று கூறுகின்றார்.

இவற்றுள்ளே, தாயுடன் பிறந்த மாமன்மகளை மணம் புரியும் வழக்கத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ இராகவையங்காரவர்கள் எழுதியிருப்பன:— கம்பர் 'நம்பன் மாதலன் வெம்மையை நண்ணினான்' என்புழி, மகட்கொடுத்தானை 'மாதலன்' என்னும் பெயரால் வழங்கினார். மாதலனென்பது வடமொழியுள் தாயுடன் பிறந்தானுக்காவது. தாயுடன் பிறந்தானே மகட்கொடுத்தல் தமிழ்நாட்டுத் தொன்றுதொட்ட வழக்கம். "கண்போன்ற மாமன் மகள்கண்மணிப்பாவையன்ன" எனச்சிந்தாமணியில் வருதலானும் உணர்க என்பது. வடநாட்டார்க்கில்லாத தாயுடன்பிறந்தான் தந்தையுடன்பிறந்தான் மக்களை மணம் புரியும் வழக்கம் இந்நாட்டின் மட்டுமன்றி, பஞ்சதிராவிடரைச்சார்ந்த, தக்ஷணதேசஸ்தர் கௌடப்பிராமணர்களுள்ளும் இன்றும் உண்டென்பர்.